

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

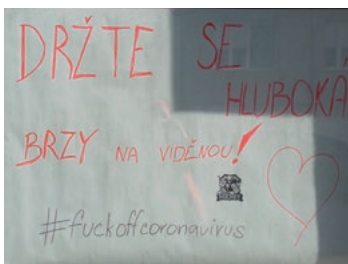
ČÍSLO 4 – DUBEN – CENA 15 Kč

Foto: z archivu Vladimira Kössla – Animal Rescue CB

ŽIVOT JE (NĚKDY) PES

Dobrá nálada, dobří lidé a dobrý humor pomáhá

Jednou z věcí, díky které Češi leccos zvládají, je humor. Máme šikovné ručičky, dobré nápady a legraci si pomáháme i v těžkých dobách. My se nedáme a vymyslíme nemožné. Zvládli jsme roušky, namíchali dezinfekci, a myslíme na ostatní potřebné... Paralelně se rozjíždí nová pomoc ze strany vnímavějších občanů. Začínají nakupovat poukázky na služby u svých oblíbených živnostníků, kteří musí mít kvůli koronavirovým opatřením zavřeno a dostávají se do zoufalé finanční situace. Lékařům a zdravotním sestřám v první linii posílají nejen ušité roušky, ale i navařené jídlo nebo sladkosti. Častěji se ozývají slůvka prosím a děkuji, a navzdory všemu se na sebe více usmíváme.

Kde selhává stát, pouští se do pomoci druhým s velkou vervou samotní lidé. Celé Česko šilo roušky, sháněly se gumičky, stuhy, nitě, na roušky praskly zásoby látek, prostěradla, bavlněná trička. Leckterá švadlenka rozhybala šicí stroj, který stál dvacet let schovaný v komoře. Maminky, co jsou doma s dětmi, už našly roušky i plyšákům. Děti vnímají co se děje, a dohlížejí na přísnou karanténu u svých hraček. Nečekaně moudře a zodpovědně se také v Česku předpřipravili naši vietnamští obchodníci, varování příbuznými z Vietnamu, kteří přišli do styku s pandemií dříve než my. A pomáhají většinové společnosti svou neutuchající pilností a disciplínou.

Ukazuje se, jak moc je dobře, že telefony, internet a sociální sítě propojují a napomáhají aktivitě všech, radíme si, podporujeme se, zvedáme si náladu, těšíme se vzájemně. Když už nemůžeme být sobě na dosah ruky, když se ze dne na den stal dotyk i polibek nebezpečný, přece jen jiné formy spojení zůstávají...

A ještě něco! Nenechávejme se vyděsit a zcela ochromit představami. Koronavirus nepatří k nejhorším zabíjákům. Většina lidí se z nákazy vyléčí. Neměli bychom zapomínat, že lidé umírají z mnoha jiných příčin a smrtící počty jsou ohromující. Aniž by se svět pro záchranu umírajících dokázal aktivovat ke skutečně účinným opatřením. Je to smutné, ale je to tak. Možná tato pandemie koronaviru dokáže časem pomoci i v tomto ohledu. Ano, hlad není tak nakažlivý jako virus. Ale v tomto roce už k dnešku celkem zemřelo přes 14 milionů lidí, přičemž mezi nejčastější příčiny smrti patří například: 2,7 milionu – nedostatek jídla, 2,3 milionu – ischemická choroba srdeční, 1,9 milionu – rakovina, 1,6 milionu – mrtvice, 1,9 mil. dětská úmrtnost (do

5 let věku) 1,2 milionu – kouření, 607 tisíc – alkohol, 415 tisíc – cukrovka, 404 tisíc – Alzheimer, 408 tisíc – HIV/AIDS, 360 tisíc – tuberkulóza, 327 tisíc – dopravní nehody, 260 tisíc – sebevražda, 247 tisíc – hypertenze, 238 tisíc – malárie, 118 tisíc – „obyčejná“ chřipka. Zatímco na coronavirus (k 30. 3. 2020) zemřelo 35 tisíc lidí.

To tedy není zrovna humorné zakončení téhle úvahy – ale v případě pandemie koronaviru můžeme přece jen hodně udělat pro to, aby její průběh byl mírnější, a můžeme následky pozitivně ovlivnit. Včetně velké probuzené aktivity obyčejných lidí, vědců a elity národů, kteří právě teď napínají všechny své síly k řešení celosvětové situace.

Jsme v tom spolu, dnes víme, že svět je jen jeden.

V okýnku knihy vám prodají učebnice, roušky i něco pro radost.

4 Koronavirus – informace

8 Čalouník Tomáš Řehoř

11 Velikonoční dobročinná akce

12 Život je pes

18 Školy a školky

20 Zámky bez návštěvníků

22 Toulky přírodou

25 Rozhovor s Otcem Tomasem

26 Sport

27 Nikaragua a doutníky

Výzva: Posílejte redakci fotografie na téma „Jak prožívám karanténu“. Děkujeme.

Poznámka:

Občané – jubilanti, kteří si nepřejí být uvedeni ve společenské rubrice Hlubockého zpravodaje, ať tuto skutečnost oznámí s nejméně měsíčním předstihem v kanceláři místní matriky.

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 4 – duben 2020. Ročník 51.

Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)

774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter píše články neoznačené podpisem. Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač
Grafické zpracování: Adam Růžička
Foto: Mgr. Lucie Jozová, Adam Růžička

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p – 5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Předplatné časopisu – 220 Kč / rok (11 čísel)

Ohrožení zvané Koronavirus překvapilo nakonec i Česko a samozřejmě to není žádná legrace. Letošní jaro není a nebude bezstarostné. Dobrá zpráva ale je, že příroda se probouzí, slunce svítí a Země se otáčí dál. Víme, že zase bude líp.

Rychle jsme se naučili být k sobě opět ohleduplní. Nosit roušku už jen proto, abychom na někoho neprskli virus. A tím jsme prokázali, že nám nejsou lhotejní ti nejohroženější: nemocní nebo staří lidé. Díky za to!

Ocenili jsme sílu dobrého příkladu: ti, co se statečně nechali vysmát, že nasadili roušky, byli už další den následováni dřívějšími posměváčky. A nikdy, nikdy by mě nenapadlo, že z nošení roušky se během tří dnů stane velká česká móda. Vás ano?

Události šly rychle za sebou. Ušili jsme si roušky, protože stát je nestihl zabezpečit včas a o této skutečnosti živě mlžil. Viděli jsme neuvěřitelné: dlouhé fronty před galanteriemi, s lidmi ohleduplně stojícími v rozeztupech po dvou metrech – a to prosím v den, kdy pan premiér prohlásil, že netuší, že by si veřejnost šila roušky. Přestože právě proto vláda povolila znovuotevření těchto obchodů.

Naučili jsme se zrychleným procesem domácí školní výuce na dálku. Ano, děti a studenti chvíli nemusí chodit do školy, protože při dnešní úrovni komunikace se s vámi přes PC v konferenčním hovoru na hodinu spojí profesor z VŠ a protřepe vaše znalosti. Dokonce i učitelka druhé třídy (moje dcera) dokáže dětičky zaujmout a díky tomu se více propojila a seznámila s rodiči. Ve volných chvílích sedá k šicímu stroji a šije a šije a šije roušky. Nejdřív pro sousedy z paneláku, pak pro budějovickou nemocnici a dál a dál... Hlubocké ženy rovněž tak. Jako vždy nezaváhaly, našly a šijí roušky z domácích zásob a pak jim Město přidalo na tkalouny a materiál – roušky začaly distribuovat rozdáváním před obchody, z okýnka v Knize, v lékárně. Zkrátka šicí stroj oprášila leckterá žena v republice. Důkaz toho, že nesedíme se založenými rukama a nezoufáme. Každý pomáhá, jak může.

Viděla jsem lidi na procházce, kteří se radovali z jarních dnů i se svými dětmi nebo psy. I když někteří nepochopili, že uprostřed přírody asi mnoho koronavirů nelétá a nesundali si masky ani daleko od lidí. Viděla

jsem slušnost a ohleduplnost na poště, kde hezké holky poštačky mají na obličejích masku a na rukou rukavice a zákazníci rovněž.

Vždy a všude bych v dobách krize ocenila zdravý rozum. A dostatek srozumitelných nutných informací. Nejlépe od skutečných odborníků a realistů. Sledovat každý den tiskovky s nepřesnými, ba lživými argumenty může být tristní a škodlivé, a tak si mnozí – jak už je u nás z dob totality zvykem – nahlédávají relevantní info na internetu, facebooku a jinde. A tamtéž také děkují těm, kteří se v nastalé situaci orientovali bystře a prospěšně – lokálně u nás třeba lékárníkovi Ondrovi a dalším pomocníkům. Pomáhá městská policie, hasiči, PMH, zvládá to Domov seniorů... zkrátka všichni, kdo jsou ochotní a myslí na druhé. Díky těm, co chodili do lékární míchat dezinfekci, těm, co nosí nákup sousedům, zkrátka všem, kdo v krizi nemyslí jen na sebe.

Jako vždy se ukazuje, že spoléhat na stát není totéž jako spoléhat na ty nejbližší: místní úřady, místní doktory, místní policii, místní prodáváče, poštu, a hlavně na dobré sousedy... Je nutné a pro náš klid potřebné, vnímat, že bezpečí leží zodpovědným na srdci.

Zkrátka další (světová, a tím pádem i naše česká) krize probíhá v přímém přenosu. S veškerou úctou k těm, kteří položili a ještě položí oběť na oltář strašákovi jménem KORONAVIR, si fatalisticky myslím, že tato zkouška měla a musela přijít. Už proto, abychom si zase po dlouhém čase naší neuvěřitelné rozmazlenosti a rozjívěnosti uvědomili, že to nejsme my, kdo diktuje pravidla. Že se okolnosti našeho bytí mohou změnit mávnutím kouzelného proutku. A že proto je dobré naslouchat moudrým a spravedlivým, a nechat se jimi vést i v dobách, kdy (zdaňlivě) o nic nejde. Mít ve vedení kmenové tlupy vždycky toho správného muže znamená, že je to vůdce, který nedovolí v zimě sníst zrno na setbu pro příští sklizeň, dbá na rezervy v rodové pokladnici, vždy podpoří obránce v první linii a hlavně preventivně řeší bezmoc bezmocných. A taky bych si v téhle pohádce přála mít otce rodu, který svůj lid miluje, stojí v jeho čele a neschovává se v chýši.

Svornost rodu je nejdůležitější. To věděl už Havranpírko v Osadě Havranů.

Společenská kronika

Městský úřad Hluboká blahopřeje občanům, kteří v měsíci dubnu 2020 oslaví významná výročí

Marie Syrová	Hluboká	90 let
Jiří Karlíček	Hluboká	85 let
Marta Šindelářová	Jeznice	80 let
Marie Havlíčková	Poněšice	80 let
Jiří Berit	Hluboká	80 let
Marie Tourková	Hluboká	80 let
Pavel Heyduk	Munice	75 let
Miroslava Kolářová	Bavorovice	75 let

V měsíci dubnu oslaví

50. let společného života „Zlatou svatbu“ manželé Karel a Marie Ouškovi z Hluboké nad Vltavou

60. let společného života „Diamantovou svatbu“ manželé Václav a Marie Tourkovi z Hluboké nad Vltavou

Naše omluva:

Letos v měsíci březnu oslavili 60. let společného života „Diamantovou svatbu“ manželé František a Hana Štindlovi z Hluboké nad Vltavou.

Za neúmyslné opomenutí uvedení tohoto jejich skvělého společného životního jubilea v březnovém čísle Zpravodaje se tímto manželům Štindlovým velice omlouváme.

Do dalších let přejeme všem hodně zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Filip Lovíšek	Hluboká
Anna Hejná	Poněšice
Nina Benešová	Hluboká
Tomáš Marhoun	Bavorovice
Žofie Horáková	Purkarec
Daniel Pečenka	Munice

Opustili nás

Bohumil Endrle	Hluboká
Marie Picková	Purkarec
Arnoštka Mezníková	Hluboká
Kristina Pešková	Hluboká
František Joza	Purkarec
Václav Klepal	Hluboká
Stanislav Váňa	Hluboká

Město
Hluboká nad Vltavou

Vážení spoluobčané,

naší snahou je informovat Vás o dalších postupech a nových situacích souvisejících s nouzovým stavem a výskytem koronaviru na našem území.

Webové stránky, kde najdete důležité informace:

covid.hluboka.cz

Důležité kontakty

Infocentrum Hluboká - Ing. Simona Homolková (Informační linka pro občany města)	601 506 069
Seniorská linka Jihočeského kraje	800 203 210
Hygienická stanice Jihočeského kraje (volat v případě podezření na nákazu)	387 712 210
Pohotovostní linka Krajské hygienické stanice	736 514 386
Informační linka v souvislosti s koronavirem	1212
Infolinka Státního zdravotního ústavu (Rady v souvislosti s aktuálním výskytem koronaviru)	725 191 370

*Svoboda jednotlivce dnes končí tam,
kde začíná riziko virové infekce.*

Bud'te zodpovědní vůči svým spoluobčanům.

Ing. Tomáš Jírsa
starosta

Ing. Pavel Dlouhý
místostarosta

Opatření města pro občany

Distribuce prostředků prevence

Bezprostředně po dodání krizový štáb zajistí distribuci prostředků prevence (vitamíny a dezinfekci) pro ohroženou cílovou skupinu obyvatel města a jeho osad ve věku nad 65 let (cca 1 tis. občanů).

Rozvoz jídla a potravin seniorům

Rozvoz jídla (obědů) pro seniory pokračuje v běžném režimu. V případě nutnosti nově nabízíme dovozy jídla nemocným až do domu. **Kontaktní osoba: Hana Kotvaldová, tel.: 723 917 230**

Prostřednictvím koordinátorky v městském Infocentru (tel.: 601 506 069) si mohou zájemci z cílové skupiny (65+), a nově i ostatní nemocní lidé v nouzi, objednávat **dobavku potravinových balíčků „do domu“**.

Dezinfekce exponovaných míst

Po dohodě s prodejci a provozovateli služeb na Hluboké, město pomůže zajistit pravidelnou dezinfekci exponovaných míst – nákupní centra (nákupní košíky), čekárny u lékaře, radnice, obchody apod.

Lékařské služby

Žádáme pacienty, aby omezili návštěvy ordinace jen na akutní případy.

V případě, že máte podezření na nákazu virem, **obraťte se telefonicky** na lékaře, který je rozhodne o dalším postupu:

MUDr. Mirko Jakovljevič, tel.: 387 965 222

MUDr. Eva Tancerová, tel.: 387 965 224, 771 200 711

V žádném případě se bez předchozího telefonického kontaktu nevydávejte do ordinace!

Doprava k lékaři

Pro ohroženou cílovou skupinu 70+ a občany v nouzi nabízíme bezplatnou dopravu k lékaři či do nemocnice. **Kontaktní osoba: Petr Vejvoda, tel.: 724 144 396**

Knihovna Hluboká

Knihovna na Hluboké je pro veřejnost uzavřena, je zde ale možnost zapůjčení knih po telefonické dohodě s vedoucí knihovny **Marií Krejcarovou, tel.: 723 050 459**

Krizový štáb města

Případné dotazy, podněty či důležité informace pro spoluobčany, související s nouzovým stavem směrujte na radního **Davida Štátného, tel.: 723 584 866**

www.covid.hluboka.cz

Vzhledem ke karanténě a různým následným opatřením, mohou být některé informace níže zveřejněné už zastaralé, nebo změněné. Pokud bude potřeba, informujte se telefonicky na Městském úřadě nebo Infocentru.

Radnice

Městský úřad v Hluboké nad Vltavou je otevřen pro veřejnost pouze v pondělí a ve středu od 14:00 do 17:00. Kontaktní pracoviště Úřadu práce v Hluboké nad Vltavou je pro veřejnost uzavřeno. Žádosti o dávky SSP je možné odevzdávat do sběrného boxu v budově MÚ vždy ve středu od 14:00 do 17:00.

Prosíme občany, aby omezili návštěvu Městského úřadu na nezbytné nutné záležitosti, a platby v co největší míře řešili bezhotovostně. Městský úřad bude tolerantní k termínům plateb místních poplatků, je možno s platbou počkat až po skončení nouzového stavu.

Kontakt: 387 001 322

Pokud máte jiný problém způsobený nouzovým stavem, jsme tu pro vás, každý občan Hluboké se na nás může obrátit a situaci budeme řešit.

Mimořádná opatření v souvislosti s koronavirem

Město Hluboká nad Vltavou zřídilo novou webovou stránku, na které jsou od 13. 3. 2020 zveřejňovány informace v souvislosti s nouzovým stavem v Hluboké nad Vltavou. Adresa webu je: covid.hluboka.cz. Zároveň také doporučujeme využívat portál mobilní rozhlas, díky kterému vám pomoci aplikace, e-mailu nebo SMS, budeme také zasílat nejnovější informace z Hluboké.

Město Hluboká nad Vltavou doporučuje občanům stáhnout si aplikaci Mapy.cz na sdílení polohy, díky čemuž lze zjistit, kdo se nachází v blízkosti člověka pozitivně testovaného na COVID-19. <https://native.seznamzpravy.cz/zastav-covid/>

Pojízdná prodejna v době nouzového stavu jezdí do vsí!

Firma Fine Food Academy bude pravidelně po dobu trvání nouzového stavu zajišťovat s pojezdnu prodejnu do obcí: Poněšice, Lišnice, Kostelec, Hroznějovice

POJÍZDNÁ PRODEJNA – aktualizace k 27. 3. 2020

- PONEŠICE 9:40– 10:15
- LIŠNICE 10:20 - 10:50
- KOSTELEC 10:55 – 11:30
- HROZNĚJOVICE 11:50 - 12:15

Je možné platit platebními kartami. Firma prodává zeleninu, ovoce, maso, uzeniny, mléčné výrobky, mouku, cukr, rýži, těstoviny, základní hygienické potřeby.

Kontakt na společnost: www.ffacademy.cz, Jana Kroblová, tel. 608 800 994, jana@ffacademy.cz

Motto:

„Myslím na vás, kteří jste museli zavřít své obchody, zrušit svá kulturní představení a máte obavy, z čeho budete žít příští měsíc, myslím na vás, kteří se obáváte o svou práci, o to, zda se budete mít kam vrátit. Myslím na vás, kteří do práce chodíte navzdory obavám, protože je to důležité pro nás ostatní. Myslím na vás, kteří se kvůli věku a zdravotnímu stavu cítíte nejvíc ohrožení. Všichni jsme spojení v solidaritě, všichni jsme si v hrozbě onemocnění rovni a všichni se navzájem potřebujeme. Krize těchto dní nás učí tomu, že zdraví a pohoda druhých ovlivňují i naše vlastní dobro a společně tvoříme celek.“

Poznámkou o zdraví druhých, které ovlivňuje i zdraví naše, Zuzana Čaputová ve svém projevu prezidentky Slovenské republiky svými slovy vystihla podstatu dnešních událostí. Kliše, že „každý řetěz je tak silný jako jeho nejslabší článek“ se dnes mění v jasnou realitu. Lhostejnost nevede k řešení, ale k prohloubení problémů. A i proto prezidentka tak vřele poděkovala všem, kteří pomáhají, dobrovolníkům i zdravotníkům.

zdroj: časopis Respekt 13/2020

Nebojme se. Chraňme se!

Vážení spoluobčané, vláda České republiky vyhlásila dne 12. 3. 2020 od 14 hodin NOUZOVÝ STAV. Opatření přijatá vládou České republiky jsou nezbytná pro ochranu zdraví nás všech, a proto je třeba tento postup respektovat, chovat se ohleduplně, a co nejdříve tak problém eliminovat. Veškerá opatření a aktuální informace najdete na webu obcan.hluboka.cz. Od 19. 3. 2020 je povinné na veřejnosti nosit roušky či jinou ochranu obličeje. Pokud je máte nakoupené, noste je! Pokud je dokážete ušít, ušijte je. Na webových stránkách jsou zveřejněny různé stříhy. Roušku je třeba ušít ze 100 % bavlny z látky, která se dá vyprat min. při 60 °C. Na Hluboké a obcích budeme distribuovat prostředky prevence pro ohroženou cílovou skupinu 65 + (cca 1 tis. občanů), jako jsou vitamíny, dezinfekce a další potřebné věci.

Klíčové informace

Je důležité si uvědomit, že příznaky infekce COVID-19 se liší od příznaků chřipky:

- Chřipka je typická náhle vzniklými horečkami, bolestmi svalů, kloubů, hlavy, suchým kašlem, bolestmi v krku, výjimečně zvracením, průjmem.
- Nachlazení se projevuje spíše bolestmi v krku, rýmou, pocitem zalehlých uší či neprůchodnosti nosu. Probíhá obvykle bez horeček.
- COVID-19 se projevuje nejčastěji zvýšenou teplotou, kašlem a dušností, příznaky nejsou výrazné již od počátku, ale většinou se rozvíjí v čase a postupně zhoršují. To platí zejména o příznaku ztíženého dýchání. Rýma, bolesti v krku, průjem a průběh bez teploty jsou méně časté. Jsou však známy případy bezpříznakové či lehce probíhající nákazy.

Vzniklý pocit nedostatku vzduchu (dušnost) v doprovodu horečky je důležitým příznakem k zavolání záchranky na číslo 155 a převozu pacienta do nemocnice. Pacient, u kterého se dušnost objeví, by doma podle dosavadních zkušeností lčen být neměl.

Prosíme, noste roušky!

Dle rozhodnutí vlády se ode dne 19. března 2020 všem osobám zakazuje pobyt a pohyb mimo bydliště bez ochranných prostředků dýchacích

cest. Jako ochranné prostředky se počítají roušky, respirátory, ústenky, šátky, šály či jiné prostředky, které brání šíření kapének.

ROUŠKA NENÍ RESPIRÁTOR

Respirátor chrání jen nositele, rouška chrání i jeho okolí. Nošením roušek chráníte nejen sebe, ALE především své okolí. Jejich význam spočívá v plošném používání, kdy bezpříznakový nosič či nakažený s lehkými příznaky snižuje šíření viru ve svém okolí.

Respirátory jsou vybaveny VÝDECHOVÝM FILTREM – uživatel respirátoru je sice chráněn, ALE může volně vydechnout a vykašlávat virus do okolí.

V každodenním kontaktu s lidmi proto **POUŽÍVEJTE ROUŠKY, NIKOLIV RESPIRÁTORY**, kterých je nedostatek i na odděleních, kde se o pacienty s prokázanou infekcí COVID-19 starají zdravotníci.

Veřejnosti je doporučeno nosit látkové ústenky, často je měnit a po každém použití vyprat na 60 stupňů a vyžehlít. Papírové jednorázové ústenky nechte pro zdravotníky, kteří je potřebují více než veřejnost.

Jak snížit riziko nakažení koronavirem?

- 1) Umývejte si ruce mýdlem, nebo používejte antibakteriální gel s obsahem alkoholu
- 2) Při kašli a kýchání si zakrývejte nos a ústa kapesníkem
- 3) Vyvarujte se úzkému kontaktu s osobami, které mají příznaky nachlazení nebo chřipky
- 4) Dbejte na dostatečnou tepelnou úpravu masa a vajec
- 5) Při kontaktu s volně žijícími či hospodářskými zvířaty používejte ochranné pomůcky

ROZVOZ JÍDLA SENIORŮM

Rozvoz jídla (obědů) pro seniory pokračuje v běžném režimu. Nabízíme možnost přidat další objednávky dovozu jídla nemocným až do domu.

Kontaktní osoba – pí. Kotvaldová: 723 917 230

Koordinátorka na Infocentru zajistí pro seniory a lidi v nouzi možnosti objednávky potravinových balíčků.

DEZINFEKCE EXPONOVANÝCH MÍST

Po dohodě s obchody a dalšími provozovateli služeb na Hluboké bude probíhat důsledná dezinfekce exponovaných míst – nákupní centra (nákupní košíky), čekárny u lékaře, radnice, obchody apod.

LÉKAŘSKÉ SLUŽBY - Město zajistí lékařům ochranné pomůcky.

UZAVŘENÍ MATEŘSKÝCH ŠKOL

Od pondělí 16. 3. 2020 jsou uzavřeny mateřské školy.

UZAVŘENÍ ZÁKLADNÍCH A STŘEDNÍCH ŠKOL

Základní školy a střední školy jsou uzavřeny. Základní škola Hluboká funguje formou on-line výuky. Škola pravidelně aktualizuje jejich webové stránky, probíhá komunikace po e-mailech, žáci mají vytvořené facebookové skupiny a ze strany učitelů probíhá kontrola a oprava zadaných úkolů.

SPORTOVNÍ A KULTURNÍ AKCE

Dle rozhodnutí vlády jsou zrušeny všechny nadcházející sportovní a kulturní akce. Zároveň platí zákaz návštěv sportovišť a tělocvičen – viz nouzový stav.

KAM BEZPEČNĚ VYRAZIT?

Přemýšlíte, kam bezpečně a zdarma v období nouzového stavu vyrazit? Aktuální informace vám sdělí na telefonní lince IC Hluboká.

Zde je pár tipů na výlet nebo venkovní procházku po okolí:

Karlův Hrádek, Vyhlídka Baba a cyklostezka na Purkarec, Naučná stezka Zámostí, Zámecká zahrada, Okolí Munického rybníku, okolní lesy

VÝZVA

Mapování ekonomických dopadů krize na Hluboké

Vážení spoluobčané,

vedení města prosí podnikatele – živnostníky – z Hluboké nad Vltavou, aby na mail podat@hluboka.cz průběžně posílali krátké informační shrnutí ekonomických a personálních dopadů současné koronakrize na jejich podnikání. Zmapování situace v našem městě může pomoci následným krokům v ekonomickém oživení, které město i na základě vašich podnětů připravuje.

Děkujeme!

Vážení majitelé nemovitostí v Hluboké nad Vltavou,

kteří pronajímáte ve své nemovitosti nebytové prostory místním podnikatelům,

dovoluji se na Vás co nejzdvořileji obrátit s prosbou o zvážení úpravy nájemného pro své nájemníky, hlubocké podnikatele.

Jak všichni vidíme, současná „koronavirová krize“ páchá zatím spíše ekonomické škody, zejména dopadá na malé podnikatele a živnostníky. Prosím, zvažte, zda můžete svým nájemníkům dočasně upravit výši a splátky nájemného tak, abyste jim pomohl přežít tuto krizovou situaci.

Ke stejnému kroku přistoupí i město ve svých objektech.

Děkuji, že zvážíte moji prosbu.

Přátelsky, Tomáš Jirsa – starosta města

Moji drazí spoluobčané, zákazníci, pacienti, Hlubočáci...

Velice Vám děkuji za úžasný klid při návštěvě lékárny. Za podporu přes zprávy, co mi od Vás chodí na facebook nebo i do mobilu. Chtěli bychom vám vyjádřit OBROVSKÉ DÍKY za vaši trpělivost, ohleduplnost a respektování našich opatření. Není jednoduché skloubit administrativní činnost, zákaznický servis a další lékárnické úkony. Berte prosím i nadále ohled na tyto skutečnosti.

Děkujeme, že vstupujete do lékárny jednotlivě a dodržujete odstup. Také doporučujeme nosit roušky, ať předejdeme nákaze či případnému šíření.

Ohromně děkuji také za všechny nenávislné a urážlivé komentáře, které se tu /na facebooku/ objevily.

Moc děkuji i panu R. K. za útočné zprávy. O to víc si pak uvědomuji, že to, co dělám, je vidět a v lidech to vyvolává reakce.

Hlavně jen díky tomu kontrastu vidím, jak velká je ona Vaše pozitivní podpora. VYDRŽME! Společně to zvládneme.

Ondřej Stropnický, lékárník

Většina Hlubočáků je za statečného hlubockého lékárníka vděčná! Jedna reakce za všechny:

Děkuji moc našemu lékárníkovi Ondřeji Stropnickému, že dokázal sehnat respirátory pro nás Hlubočáky. V tuto chvíli je v lékárně sám, pracuje 14 h denně a stejně jako ostatní pracovníci zdravotního střediska pro nás mohou být životně důležití. Vážme si jich a pomáhejme jim, třeba jen svojí trpělivostí a úsměvem. /Aleš Raus/

Uzavírky silnice

Ve dnech 4.–10. 4. 2020 bude uzavřena silnice III/10575 mezi Zámostí a obcí Hrdějovice. Důvodem je kácení stromů v ochranném pásmu dráhy přibližně v úseku mezi autobusovou zastávkou Opatovice a odbočkou do Hrdějovic – Těšina. Zastávka u mostu zůstane zachována i pro autobusovou linku jedoucí touto trasou (Dobřejovice - České Budějovice), autobus po otočení pojedje do Hrdějovic přes Hosín (a naopak).

V době od 16. 4. do 30. 9. 2020 bude z důvodu rekonstrukce uzavřen most na silnici II/146 přes Luční potok v Hluboké nad Vltavou.

Humor pomáhá!

Tak roušky jsme si ušili. Desinfekci vyrobili. Nějaký tip jak uvařit paralen a sestrojít přístroj na podporu dýchání?

Co dnes vaří celé Česko? Roušky.

Karanténa: Psi mají radost, mají páníčka doma 24 hodin denně.

Kočky začínají uvažovat o sebevraždě.

Minutu ticha za vymizelé hlásky:

- Jdu na jedno... ▪ Ruku na to! ▪ Jak bylo ve škole?
- V kolik vyzvedneš děti? ▪ Všude dobře, doma nejlíp.
- Buď pozitivní! ▪ Odstín rtěnky? ▪ Ruku líbám. ▪ Máš zaracha!

▪ Dnes jsme přijeli z nákupu, sundali čepice brýle a roušky... a manžel není můj... ▪ Můžeme odinstalovat 2020 a nainstalovat ho znovu? Tahle verze je zavírovaná. ▪ Lidé s brýlemi dostanou nově ke každé roušce také slepeckou hůl.

Rouška není hanba

Z facebooku města

Malujeme babičkám a dědečkům!

Milé děti, už jste dlouho doma bez svých kamarádů. Víte, že mnoho starých lidí také nemůže vycházet ven a přijímat návštěvy kamarádů a rodiny? Vy teď máte moře času: nechtěli byste namalovat obrázky s (křesťanským) motivem Velikonoc jako povzbuzení pro seniory, kteří jsou zavření ve svých pokojích? Poradte se s rodiči, co a jak namalujete. Každý jak a co umí. Obrázky rodiče naskenují, napíší nám Vaše jméno a věk a pošlou email na katechetky@bcb.cz. My se postaráme o jejich distribuci. Děkujeme! Spolek Most České Budějovice

Namalujte obrázek na A4 s velikonoční tematikou.

Poslete oskenovaný obrázek spolu s vaším jménem a věkem na katechetky@bcb.cz

My obrázky vytiskneme, připojíme vaše jméno a pošleme osamělým seniorům v domovech důchodců a v péči Charity, zejména v Jihočeském kraji.

Případné dotazy Vám zodpovíme na pumprova@bcb.cz

Inspirace

Mezi všemi ostatními jsou i ženy, které se k výzvě nošení roušek postavily čelem a kromě toho, že šíří osvětu a dodržují nařízená pravidla, vypadají i elegantně a stylově zároveň. Asi nejvýraznější postavou veřejného dění, která se s novými nařízeními vypořádala s noblesou sobě vlastní, je prezidentka Slovenské republiky Zuzana Čaputová. Ostatně ohlasy vzbudila i za oceánem. Čaputová se totiž často objevuje na veřejnosti s rouškou, která barevně ladí s jejím oblečením. Kromě roušky nosí navíc barevně ladící kožené rukavičky, které rovněž zabraňují šíření viru.

Případ s křížem

Kaple Nejsvětější trojice na staré cestě ze Zámostí na Hosín. Dne 26. 12. 2018 byl osazen krásný kříž vyrobený ze dřeva ze starého mlýna. Autor náš dědeček Miloslav, tehdy 90letý. Těšil nás všechny, kdo do kapličky chodili pro potěchu, za zamyšlením, s modlitbou. Ještě v půli března, když jsme pověsili pod kříž srdíčko se svíčkou, bylo vše v pořádku. A dnes, 30. března, už bohužel bez kříže... Ani se nám to nechtělo fotit. Buď se někdo opravdu hodně bojí koronaviru, nebo si doma dělá velikonoční výzdobu...

Ale řekněte, jakého člověka může doma na zdi těšit ukradený kříž?

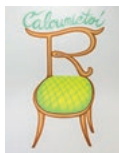
ES

Čalouník **TOMÁŠ ŘEHOŘ**

Motto:

Neopouštěj staré věci pro nové,
i když barva šediví a prýská,
byly kdysi lesklé, byly chromové,
a teď se jim na smetišti stýská.

Zdeněk Svěrák, Jaroslav Uhlíř

Řemeslnické téma je hezké téma. Pozorovat mistra svého oboru při práci bývá příjemný zážitek. Zvlášť, když jste sehnali slušného řemeslníka pro problém, který řešíte ve své domácnosti či v domě. Bohužel ubývá řemesel a ubývá také řemeslníků. Některé obory mají hodně velký nedostatek následovníků starých mistrů. Kominici slezli z komínů, zedníky abyste na kolenou prosili, malíři pokojů bílí nejradši v Rakousku... Poslední dobou se na řemeslníky hrnula z různých stran taková nepohoda... V ideálu chce člověk provozovat řemeslo, které umí, ale úřední šiml si na něj vymýšlí různá úskalí, aby dotyčného dostatečně znechutil. EET, účtenky, eKasa, připojení k internetu, tiskárny, platební terminál... Já vám nevím, vždycky jsem nejradši platila řemeslníkovi na ruku. Pokud možno upracovanou, s pevným stiskem a možná i s mozoly. Poctivou zlatou českou ručičku.

Když jsme si s Tomášem Řehořem povídali o řemesle, které si oblíbil, bylo to pár dní předtím, než nebezpečný koronavirus vtrhnul do naší republiky a všem nám naboural zaběhlý rytmus života... Snad bude brzo líp a bez velkých následků. A snad, snad se po téhle zkušenosti všichni zamyslí, a pochopí, co je vlastně opravdu důležité a co ne. A že by se peníze na pořizování platebních terminálů mohly použít třeba... na rozvoj řemesel. Každý dobrý řemeslník přece ví, do čeho správně investovat. Třeba do nákupu pěkných potahových látek, ze kterých si vyberete tu nejhezčí na křeslo po dědečkovi.

Tomáši, proč jste si zvolil zrovna řemeslo čalouníka?

Když jsem vycházel z hlubocké základky, přemýšlel jsem, co bych rád dělal. Baví mě les, příroda, a práce se dřevem mi přišla voňavá, dřevo je krásný materiál. Takže jsme se tehdy s rodiči rozhodli, že půjdu do Lišova na truhláře. Bavilo mě to a nakonec jsem po vyučení využil ještě možnost rozšířit si zkušenosti dalším rokem v oboru čalouník. Zajímalo mě to natolik, že jsem se postupně začal věnovat tomuhle oboru a plánuji v něm podnikat i v budoucnu.

Lišov a za socialismu proslulý podnik Jitona, historie truhlářství a výroba nábytku. Celé to město bylo postaveno z domů se širokými vraty, aby se ze dvorů a dílen jednoduše vyjíždělo s náklady nábytku.

Co to v praxi obnáší, stát se čalouníkem?

Věnuji se zakázkám zatím při práci, ale už to není jen koníček, pomalu se mi to rozjíždí a zákazníků přibývá. Čalouníků v okolí Hluboké i Budějovic pár je, ale lidé mají zájem a často potřebují opravy nebo renovaci starého nábytku. Doba tomu docela

nahrává, retro je zase v módě. Takže mě baví, když se mi do rukou dostanou různé rodinné poklady a můžu jim zase vrátit zašlou slávu.

Někteří lidé oceňují starší věci, nebo si k nim třeba postupně nacházejí vztah. Někdo najde něco po babičce, je mu líto ten kousek vyhodit. Jiný třeba objeví starou židli někde na skládce. Mám kamarády, kteří přinesou cosi nevzhledného, a za pár korun z toho vznikne rodinný poklad. Všem říkám, že je škoda vyhodit bytelné dřevěné židle, pořád je dřevo mnohem cennější než nějaká lisovaná překližka nebo umělá hmota.

Sbírám zkušenosti, spolupracuji také s jednou paní z Lišova, je to čalounice s dlouhou praxí. Když si s něčím nevím rady, mám se koho zeptat. Když jsem začínal, oslovil mě pan Matějíček, čalouník ze Zámostí. Chtěl mě poznat, a tak jsem za ním zašel. Vyprávěl mi o tom, co dělal, a protože už řemeslo pověsil na hřebík, přeposílá mi lidi, co něco potřebují. Ví o mně a je to milé. Pokud vím, pracoval v oboru hodně dlouho. Je to fyzicky přece jen náročná práce, napínat popruhy, manipulovat s většími kusy nábytku, někdy je to trochu těžká práce, bolí z ní záda. A tak čalouník musí jednoho dne skončit...

Takže mě potěšilo, že měl o mně zájem a že tak trochu přebírá štafetu čalouníka na Hluboké.

Povídejte, jaký parádeštyk jste opravil a udělal vám radost?

Když jsem začínal, roznesl jsem po Hluboké pár letáků, a mezi prvními se mi ozval pan farář. Potřeboval vyčalounit opěradla lavic v kostele, uvnitř mají totiž vyhřívaný systém, aby se v chladném kostele sedící zahřáli. To byla hezká, taková neobvyklá zakázka. Hodně dělám pro známé, židle, kuchyňské lavice, křesla, rodinné historické kousky. Měl jsem dobrého dodavatele, dnes mi dodává moje mistrová, v nabídce je opravdu široký sortiment látek s krásnými vzory, barvami, motivy. Potahové látky musí být kvalitní, silnější a odolné proti oděru, aby na nábytku chvíli vydržely.

Když mi někdo přinese židli, ukážu mu vzorník látek, probereme eventuální přání dotyčného. Látka by měla ladit s barvou dřeva, typem nábytku, takže prohlédneme na světle, jestli se bude dobře hodit. Někdo mi nechá volnou ruku, to mě také těší, ale je to o to větší zodpovědnost, aby byl s výsledkem spokojený. Musíte mnohdy opravit dřevěnou konstrukci, sklížit rozvrzaný kus, praskliny vykytovat, tohle řemeslo má v sobě různé výzvy. Musíte umět se dřevem, stříhat a šít, snažit se o dobrý vkus. Ale baví mě, že je to taková rozmanitá práce.

Rád vzpomínám na židle opravdu starožitné, které hodně prokoukly a udělaly velkou radost. Ta moje práce je na nich vidět. Když si fotím stav „předtím a potom“ je to někdy opravdu nádherná proměna. Já a samozřejmě i majitel pak má radost z toho, jak třeba jen jediný kousek nebo sada židlí rozsvítí domácnost.

Vyplyne z toho i nějaký příběh, památka na

příbuzné, každý ten kousek nábytku má svoji duši.

Ovedl jsem moc příjemnou zakázku pro paní herečku, která spolupracuje s hlubockými Křížáky. Byly to židle po mamince, vybrala si látku hodně podobnou té, jaká na židlích byla v době, když byla malá. Z jejich konečné podoby měla velkou radost a já tím pádem taky.

Jaké máte dodací lhůty?

Nic neskladuji, takže si většinou беру kousek nábytku až ve chvíli, kdy na něj mám čas a začnu na něm pracovat okamžitě. Židle zabere tak odpoledne, když ale máte čtyři, když se klíží, repasuje, dva tři dny to trvá.

Mám po dědečkovi ve sklepě křeslo, krásnou koženou klubovku... tedy, ta kůže už je bohužel nahrazena látkou a i ta už je prošoupaná.

Tyhle kusy nábytku hodně často rozebírám. Uvnitř měly koňské žíně, Co se s nimi po tolika letech stane? Je z toho hlavně spousta rozpadlého prachu. Při mé alergii v téhle fázi práce hodně kýchám, usmívá se Tomáš Řehoř. Nosím roušku na obličej, je s tím hodně nepříjemné práce. Proto také těžko dopředu odhadnete cenu za opravu a materiál. Protože teprve až „vykuchaný“ kousek nábytku odhalí všechny problémy uvnitř, polámanou konstrukci a podobně. Ale téměř všechno se dá opravit a nahradit, a po skončení práce je renovovaný kousek oblíbeného rodinného nábytku připravený sloužit zase další generaci.

Kdysi jsem u čalouníka v Budějovicích viděla, jak opravoval zákazníkovi polštáře z kožené soupravy a za tímto účelem objednal kůži v žádaném odstínu „z celé krávy“. Musel to všechno precizně rozměřit, aby vhodně využil co nejvíce materiálu.

Kůže je samozřejmě nejkvalitnější povrch nábytku s dlouhou trvanlivostí a dobrou údržbou. Ale čalounictví není jen o tom, co je na povrchu... kvalitní vypořádání je také nutnost a má vliv na to, jak pohodlně si posedíte v křesle nebo poležíte

na pohovce. Uvnitř se dnes pracuje především s molitanem, důležité je také správně vyvazovat popruhy. Kompletní rozebrání starých kusů až na dřevo je nutnost. Nemůžete vespod nechat starý materiál, nejen z hygienických důvodů. Popruhy, výplň i látku navrch musíte udělat kompaktně tak, aby držela pohromadě, vrstvy je třeba podlepit, aby se po nich látka neposunovala. U křesel je to složitější, tam pak šiju ručně záda i lemování a podobně. U obyčejných židlí je polstrování jednodušší.

Jezdíte třeba po zámcích a okukujete historický nábytek?

Zrovna zámky tolik nenavštěvujeme, ale když někam jdu s přítelkyní, ona už dobře ví, že zas budu pošilhávat po židlích nebo lavicích v restauracích nebo jiných interiérech, kde jsme poprvé. Nábytek mě prostě zajímá, je to můj koníček, tak si všímám.

Určitě si restauraci a kavárnu vybíráme podle toho, jak příjemně se v ní sedí, doma s knížkou usedáme nebo uléháme tam, kde máme pocit bezpečí a pohody. Vzhled nábytku předurčuje historické období a móda. Možná se někdy necháme zlákat k nějaké avantgardě a modernímu výstřelku. Ale myslím, že se časem rádi vrátíme k ověřeným modelům, které jsme v životě potkali. Starší člověk se radši zachumlá do lenošky, či křesla zvaného ušák, které ho hýčká.

Má čalouník nějaký sen? Čalounit něco neobvyklého, třeba kočár, staré auto... Nebo radši jedete zavedené kousky?

Určitě bych bral jako výzvu pustit se do něčeho neobvyklého. Jak jsem říkal, díky tomu, že mám svou známou, paní mistrovou z Lišova, určitě by mi uměla poradit, jak na to. A já zkusím rád něco nového a snažím se být trpělivý.

Zajímavé, vždycky jsem si práci čalouníka přestavovala spíše jako chlapské řemeslo.

V něčem jsou právě ženy šikovnější. Já se například

během toho jednoho roku učení nenaučil dělat si střihy na čalounění sedaček a křesel, takže jsem to musel zkoušet až v praxi, právě s její pomocí.

Co čalouník k řemeslu potřebuje?

Nepotřebujete složité věci. Šicí stroj, pneumatickou pistoli na spínky a kompresor,

který pistoli natlakuje, nůžky – a to stačí. Dnes už mám i elektrickou pilu na molitan. Můj sen je provozovat čalounictví i jako obchod, nejen jako dílnu. Aby tam bylo i pár opravených kousků v nabídce, které by si někdo koupil. Ne každý si dovede dopředu představit, že ze starého kusu vznikne pěkná věc, která vás v interiéru potěší.

ČALOUNĚNÍ

Čalounění je povrchová úprava materiálů a prostorů potažením látkou, kůží, koženkou, síťovinou, alcantarou či jinými přírodními i syntetickými materiály. Používá se k povrchové úpravě interiérů bytů, dopravních prostředků a prostorů určených pro pobyt lidí. Největší využití čalounění je v nábytkářském průmyslu, interiérech automobilů, vlaků a lodí. Čalouněním se zabývá člověk, který se nazývá čalouník.

Při poškození čalounění se provádí oprava přechalouněním, při kterém se odstraní původní potah a nahradí se novým. Přechalounění se používá v případech, kdy nábytek či interiér má historickou či emocionální hodnotu, a také z důvodů finanční úspory.

První dochované artefakty čalounictví spadají do starého Řecka a Říma a Egypta. Obyvatelé té doby využívali takzvaného pevného a měkkého čalounění. Čalounění bylo pod potahovou vrstvou vyplňováno travinami, žíněmi či vlnou.

Mezi důležité mezníky patří vláda Ludvíka XIV. – vznik první šité výplně. Vídeň 1805 – první tlačené pružiny, díky kterým se stal nábytek

velice pohodlným. A rok 1953 – výroba prvního lamelového roštu.

Tvarem čalouníci nazývají výplň sedáků sedaček, židlí, ale i vlastní vnitřek matrací. Tvar vzniká svázáním pružin k sobě tak, aby právě vytvořily požadovaný tvar, který se následně vyplňuje africkou trávou, koudelí, žíněmi a doplňuje vatou či pikýrem (rezné, často bavlněné či viskózní plátno).

Dobře zásobení čalouníci nás mohou mile překvapit i materiály, které jsou nejen velice příjemné na dotyk, ale mají navíc povrch vláken ošetřený tak, že ze sedačky bude možné očistit prakticky jakoukoli nečistotu jen vlhkým hadříkem. Za tyto materiály si ovšem připlatíme.

Čalouník může doporučit i barvu či typ vzoru. Nikoli z estetického hlediska, ale z praktického. Na základě svých zkušeností by měl dokázat vyloučit takové barvy a vzory, na nichž by až příliš zářily chlupy našeho čtyřnohého mazlíčka nebo na kterých by se až příliš vyjímaly stopy po jídle dětí.

Hluboká nad Vltavou hledá ztracená obří velikonoční vajíčka

Ztratily se nám obří kraslice! Tak by mohl znít název tradiční velikonoční akce v Hluboké nad Vltavou. Od velikonoční neděle 12. dubna až do konce května můžete pomáhat hlubockým hledat sedmadvacet umělecky ztvárněných kraslic. A nebude to letos nic jednoduchého!

Stežka za obřími kraslicemi tentokrát zavede vášnivé hledače do odlehlejších hlubockých hvozdů. „Abychom dodrželi nutná opatření, která v souvislosti s nouzovým stavem panují, rozhodli jsme se tento rok rozmístit vajíčka mimo centrum obce,“ vysvětluje hlavní organizátorka akce paní Valerie Chromá z CVČ Poškolák.

Oslava příchodu jara, s níž je výstava kraslic spojena, proběhne v komornější atmosféře. To však neznamená, že návštěvníci o doprovodné dobročinné akce přijdou. „Hlavní program jsme posunuli na neděli 31. května a to včetně rodinné hry s mapou, běhů či canicrossu,“ doplňuje vynucené změny pan Jan Vlasák.

„Velikonoce na Hluboké jsou od začátku součástí charitativního projektu Řetěz naděje, který pomáhá potřebným. Ani letos se, i přes všechna úskalí, této idey nechceme vzdát. Z výtěžku nakoupíme potřebné vybavení firmě Animal Rescue pana Vladimíra Kössla, která se stará o zatoulaná zvířata,“ popisuje myšlenku projektu pan Petr Mach.

„Město Hluboká nad Vltavou je pyšné na to, že v něm žijí lidé, kteří ve svém volném čase vymýšlejí nápady, jak zlepšit život občanům a zpříjemnit pobyt návštěvníkům našeho městečka. I proto jsme od počátku hrdým generálním partnerem akce Velikonoce na Hluboké,“ dodává starosta města Ing. Tomáš Jirsa.

Charitativní projekt Řetěz naděje 2020

Víme, že se v těchto dnech celá naše společnost vztahuje myšlenkami k jednomu jedinému obrovskému problému jménem koronavirus. Ale zároveň si uvědomujeme, že život plyne dál a problémy nás lidí se například našich němých tváří vůbec nedotýkají. Naši zvířecí společníci potřebují stále svou dávku pozornosti. A ti, co jsou na tom o poznání hůře... například psi „bezdomovci“, té dávky lásky potřebují o to víc...

To se domnívá hlavní organizátorka už tradičního dobročinného velikonočního projektu spolku Hope 4 you z. s., Valerie Chromá. Hlubocká stezka obřích velikonočních vajíček posledních pár let přináší podporu těm, kdo si ji zaslouží a kdo ji potřebují. Letos bude adresátem pomoci Vladimír Kössl a jeho odchytová služba a útluk pro opuštěná zvířata. ANIMAL RESCUE České Budějovice provádí potřebnou veřejnou službu, v Budějovicích, na Hluboké a mnoha okolních místech na Českbudějovicku. Ročně její péči projde více než 300 zvířat.

Útluk a odchytová služba Animal Rescue už dlouhá léta pomáhá zvířatům v tísní, a dělá to vysoce profesionálním přístupem.

Díky podpoře a aktivitám členů spolku zajišťuje Animal Rescue mimo jiné veterinární péči na podstatně vyšší úrovni, než by to bylo možné z příspěvků od obcí. Označuje zvířata mikročipy, z větší části, nebo úplně hradí potřebné

operace pro zvířata, zajišťuje kastrovací programy, nebo může zvířatům dopřát kvalitní krmiva podle jejich individuálních potřeb. V plánu je rekonstrukce ubytovacích kotců pro psy, včetně důmyslného řešení pokrytí plechových střech kotců – když na ně praží slunce, strašně se rozpálí. A když prší nebo padají kroupy, je to hlučné a psům to nedělá dobře. Proto nové střechy budou osazeny sukulenty a mechy na systémové speciální desce určené na pěstování suchomilných rostlin. Vypadá to perfektně a funguje to dokonale.

Stezka mezi obřími kraslicemi 2020 bude samozřejmě přizpůsobena nastalé situaci, a proto letos žádná vajíčka nenajdete na hlavních pěších trasách města Hluboká, nýbrž v přírodě. Tak, aby i po ukončení karantény nedocházelo k velkému shlukování lidí a vy jste mohli vyrazit na příjemnou procházku s dobrodružstvím.

Organizátoři věří, že všichni příznivci akce Velikonoce na Hluboké neztrácí optimismus a chuť pomáhat.

Více se o adresátovi letošní pomoci dozvíte v rozhovoru, na webových stránkách www.animal-rescue.cz anebo na facebooku: Animal Rescue – odchytová služba a útluk.

Za vaše finanční příspěvky děkuje organizátor – spolek Hope 4 you z. s., IČ: 05562716

číslo účtu: 277798035/0300 – do poznámky prosíme uvést heslo:

Psí útluk Animal Rescue

Život je (někdy) pes...

Vladimír Kössl, muž, který umí zahnat psí a kočičí neštěstí, byl poslední člověk, se kterým jsem si v březnu při setkání stiskla ruku. Dva tři dny poté jsme se i my stali jednou ze zemí, prožívající nákazu koronavirem a karanténa nás naučila chovat se odtahit. Psi a kočky z jeho útulku by nám mohli říct: Aspoň vidíte, jaké to je, když se ocitnete v tísni. Ale zvířata naštěstí nejsou zlomyslná.

Ukázalo se, že je nereálné seskupit všechny obyvatele útulku, aby vytvořili skupinku a zazubili se do objektivu. Pana Kössla jsme tedy

fotografovali pouze s jeho domácími zvířaty. Kösslovi neměli v domě v tu chvíli tolik zvířectva, kolik jsem předpokládala. Jeden kocour nalezenec si lebedil v prostorné kleci, stará jezevčice, o které ještě bude řeč, pochrupávala ze spaní, v zahradě běhal veselý „skororetriever“ a kolem domu chodily za hlasitého kvákání kachny.

Zakladatel soukromého útulku Animal Rescue CB se věnuje odchytové službě, provozuje útulek a navrácí psím a kočičím ztracencům to nejdůležitější. Domov. A lásku.

fota: Facebook útulku Animal Rescue

Jste dva bratři Kösslovi. Vašeho bratra Romana zná celá Hluboká, protože už hodně let pracuje ve vedení zoo Hluboká. Se zájmem o zvířata jste se oba už narodili?

Prostě u nás se to potkalo. My jsme jako rodina vždycky se zvířaty nějak soužili. Od chvíle, co jsem rozum bral, bylo s námi doma nějaké zvíře a většinou nebylo samo. Andulky, rybičky, později jsme měli i nějaké exoty, plazy, ještěry... Jen psa jsme nikdy neměli. Tehdy byla trochu jiná doba, psů v domácnostech tolik nebylo a my bydleli v bytě, takže pes ne, ale ostatních zvířat spousta.

Zájem o přírodu a zvířata jsme s bráchou pěstovali opravdu od velmi útlého věku. Máme ještě sestru, ta se v dětství zvířatům celkem úspěšně vyhýbala, protože když je něčeho

v rodině moc, tak je toho příliš. I když se později také stala šťastnou majitelkou psa, nebyla tolik zaměřená na zvířata jako my kluci.

Roman mě měl jako starší brácha často na starost, takže mě dost ovlivnil. Jako malí jsme si užívali svět, jaký už asi dnešní děti nepotkávají. Bydleli jsme na Palačáku, což byl tehdy v Budějovicích konec světa. Přesli jsme ulici a za tratí už byla „divočina“, kde jsme prožívali různá dobrodružství vymyšlená na motivy Ivce Elsy nebo Tarzana. Leželi na pešuňku, násypu u trati, chytali ještěrky, v tůních na louce lovili čolky a žáby, a všechnu ostatní havěť, co jsme ani neznali jménem. Ne, že bychom zvířátka trápili, spíš jsme je tak pozorovali, některé jsme si s klukama nanosili domů, aby nás pak druhý den zase maminky posílaly zpátky, ať

je vypustíme tam, kam patří. Když se nad tím zamyslím, tak těch zvířátek tam žilo obrovské množství. Dneska už to tak není.

Tak to je rodinná charakteristika, která vás bratry evidentně předznamenala k budoucím povoláním. Přestože rodiče, předpokládám, měli svá obvyklá zaměstnání.

Měli. Ale také jsme ještě měli v rodině zajímavého strýčka, který otevřel první zverimex v Budějovicích, nejdřív na Lannovce a pak měl prodejnu na Senovážném náměstí.

Tu pamatuji, za výlohou tam sedávala černá kočka.

Váš bratr měl to štěstí, že mu už kníže Adolf Schwarzenberg založil malou zoo u Hluboké.

Právě pod vedením ředitele pana Pokorného, vašeho bratra, a samozřejmě dalších spolupracovníků zoo Hluboká vzkvétá a je oblíbeným místem dětí i dospělých. Zato vy jste si musel svůj „džob“ založit sám.

Bratr svůj zájem o zvířata správně směřoval po odborné stránce už od střední školy.

Historie mé „kariéry“ je taková, že jsem se stal lesníkem. Tu profesi jsme v rodině měli, otec byl původně lesář, a přes zvířata a lesy u mě tenhle zájem vyplynul. Vystudoval jsem a nastoupil ke Státním lesům na Hlubokou. Později jsem pracoval ve Staré oboře, a teprve několik let po rozpadu Státních lesů jsem z oboru odešel úplně. Shodou okolností jsem od roku 1997 do roku 2006 dělal pro město České Budějovice v podstatě to samé, co dělám teď jako soukromá osoba.

Pro krajské město byl tehdy připravován projekt velkého moderního útulku, a s tím spojených služeb v tomto oboru pro město i okolní obce. Nicméně pak už téměř hotový projekt padl a neměl být realizován. A já se tehdy osamostatnil a pustil se do toho jako soukromá, de facto rodinná firma. Od roku 2007 pracujeme pro obce v poměrně širokém okolí krajského města.

Odchyt toulavých zvířat, pomoc zraněným zvířatům, služby útulku, vše, co děláte, je pro města a menší obce okolo velmi potřeba. Jak se po těch letech stále ukazuje, váš dosah je veliký. Stiháte to?

Zatím stiháme, i když je to v podstatě pořád rodinná záležitost. Na mně a manželce leží gró veškeré práce. Občas nám vypomůže kolega, který chvíli vydrží, ale pořád bohužel nemáme finance na to, abychom uplatili zaměstnance na plný úvazek. Takže máme několik spolupracovníků, kteří se živí svojí profesí, ale absolvovali odchytový kurz a mají požadované vzdělání a jsou schopni za nás občas zaskočit.

Hlubocká městská policie vám teď trochu „fušuje“ do řemesla.

Městská policie bývá většinou zřízena jen ve větších městech. Město pak má výhodu zaměstnance na plný úvazek. V případě, že zaměstnanec má k téhle činnosti vztah a udělá si odchytový kurz, není důvod, proč by to nezvládl. Přestože odchyt zvířat nemá Městská policie přímo v popisu práce. Ale aby si tuhle profesi zřizovaly menší obce na vlastní náklady samy, to je neekonomické a organizačně zbytečné. Proto je máme na starost my, s tím, že nám zaplatí za práci, kterou pro ně odvedeme.

Myslím, že se problém odchytů posune k lepšímu i díky povinnému čipování psů, i když zatím nebylo zajištěno registrování všech psů do registru. Ale to se do roka změní a odpovědní majitelé tohle už zvládali a zvládají. Proto se v dnešní době už osvědčuje praxe, že čipovaný registrovaný pes, který se ztratil, ani nenastupuje do útulku, ale jsme schopni psa

vrátit majiteli okamžitě. Přečteme psa čtečkou, zjistíme majitele z databáze a kontaktujeme ho. Což je optimální stav a v tom může městská policie jednoduše pomoci, pokud čtečku má. Může to ale dělat jenom v rámci „hranic“ své obce. Pokud sami nejsou schopni psa odchytit, protože ne vždy to bývá úplně jednoduché, tak si nás zavolají.

Podle vaší databáze mi připadá, jako by každý druhý zatoulaný pes byl odchycen u nás na Hluboké.

Hluboká jako známý turistický cíl je specifická, stává se to, protože se zvířata se dnes hodně cestuje. I na výlety a dovolené. Na druhou stranu musím říct, že když jsme na Hluboké začínali, tak těch odchytů bylo daleko víc. Netýká se to jen Hluboké, ale i jiných obcí. Spousta lidí si už na zvířata dává větší pozor. Majitelé totiž zjistili, že pokud je pes odchycen a dostane se do útulku, čeká je úhrada nákladů s odchycem spojených a pro zvíře si musí dojet. Takže to je trochu výchovná záležitost, která zafungovala. Díky odchytu vám ale psa nikdo nepřejede, nezastřelí, nezmizí definitivně...

A navíc už jsme tady za tu řádku let našeho fungování známí, takže není výjimkou, že nám lidi volají předem: Tady Fanda Vomáčka, utekl nám Bobík! Kdybyste ho někde viděli, prosím chytněte nám ho. A my dostaneme popis psa, eventuálně pošlou foto, eventuálně už známe Bobíka jako recidivistu. Většinou to jde zkrátit i tak, že někdo další zavolá, že vidí někde pobíhat psa a díky popisu zvířete rovnou Frantovi zavoláme, kde Bobík běhá.

Podobných případů je víc, takže počet výjezdů trochu klesá. Nicméně pořád se udržujeme na počtu kolem 300 zvířat, která naším útlukem ročně projdou.

Má těch 300 zvířat ročně a jejich příběhy ve finále dobrý konec?

Co je to dobrý konec...? V podstatě všechny, až na výjimky, dopadnou dobře. Ale pokud hovoříme o tom, kolik z těch zvířat se vrátí původnímu majiteli, tak tam jsme na hraně 50 %. Samozřejmě je to aritmetický průměr ze všech zvířat, která útlukem projdou. U psů je to číslo úspěšného navrácení vyšší. Pokud budeme hovořit o kočkách, tam je to výrazně nižší číslo – můžeme uvést tak 10% úspěšných návratů, a to jsme na tom ještě dobře. Bývá i hůř. Kočky z pohledu veřejnosti tolik nepatří k opečovávaným mazlíčkům, málokdy mají nějaké označení, výjimečně čip. Kočka si v podstatě chodí, kudy chce, a většinou se to bere tak, jako: kocour se ztratil, hm, počkáme, jestli se vrátí. Jeho problém. Ale i u koček se maličko zlepšuje procento navrácených do původních rodin, nicméně není až tak významné.

Podstatné je, že ztraceným nebo opuštěným zvířatům najdete páníčka, ať už původního

nebo nového... Takový pes bez pána, to je smutná věc. Nejlepší vám to asi jde, když se jedná o štěňata nebo mladé bezproblémové psy.

Zase záleží na tom, koho najdeme. Pokud je to velký halama, nikdo ho moc nechce, protože lidi mají zájem o malé psy. Skladný, levný, moc toho nesežere a nikdo se ho nebojí. Takže pokud najdeme bišonka, jorkšíra nebo jiné atraktivní plemeno, pokud se čistou náhodou nevrátí původnímu majiteli, strhne se o něj bitka. To stejné, pokud umisťujeme štěňata. Ale je to samozřejmě individuální, občas si lidé přijdou přes půl republiky i pro starého, velkého a ošklivého psa, protože zrovna takového měli v minulosti...

Takže spíš nastává problém vybrat z těch zájemců zodpovědného majitele.

Přesně tak. Pokud bychom pejsky chtěli jen rozstrkat zájemcům, to by bylo jednoduché. Ale problém je umístit je do zodpovědných rukou. A je čím dál těžší umístit zvíře do adekvátních podmínek. Zvířat už je v Čechách opravdu hodně a v podstatě není kam. Každý milovník psů už ho má, nebo má dva.

Když k nám přijde jakýkoli zájemce, každému pokládáme úplně jednoduchou otázku.

A to?

Proč to zvíře chcete? Jednoduchá, naprosto zásadní otázka. Většina lidí vůbec neví, co odpovědět a ani nechápou, proč se ptáme. Oni prostě chtějí a tečka.

Jak vybrat správného psa ke správnému páníčkovi? Pomůžou vaše zkušenosti?

Každé plemeno má své charakteristiky. Jenže do útulku se dostávají většinou kříženci. A bohužel, psi, kteří nám tam zůstávají – ti, co se nevrátili majitelům – mají většinou nějaký problém. Někdo je na tom špatně zdravotně, někdo už

fota: Facebook útulku Animal Rescue

je starší pes, častá je zanedbaná výchova – to je obvyklý problém se kterým se setkáváme.

Zvířata nemají režim, lidi si je pořizují bez toho, že by se jim jakkoli věnovali. Dneska ve světě nastoupil model, že si ze psů spousta mladých dělá rodinu, urovnávají si tak sociální postavení a situaci. Takže spousta holek dneska má „miminko“ v podobě nějakého chlupáče a vůbec nerespektuje jeho skutečné „psi“ potřeby. Pak to miminko vyroste, přeroste jim přes hlavu, nebo dívka založí skutečnou rodinu, narodí se dítě a najednou se neví, co se psem. Útulky se plní a my se snažíme ty psy nějak „opravit“.

A to jde?

Každé zvíře má samozřejmě nějaké genetické a nějaké získané předpoklady.

Takže se ho snažíme v útulku v první řadě umravnit, aby se dostalo do nějaké formy a začalo komunikovat s člověkem, aby respektovalo pravidla a aby něco umělo. Protože když přijde zájemce o psa, nebude chtít „mastodonta“, co vám vykloubí rameno, když se rozhodne vydat směrem, kam chce on, a ne vy. A ještě se bude prát s ostatními psy. Tohle všechno tedy musíme napravit na zvířeti a pak k němu vybrat člověka, který k němu sedne. A to není vždycky jednoduché. Někdo je lenivec, někdo je sportovec, někdo je hulvát, někdo je gaučák, někdo submisivní, někdo macho...

Pardon, teď mluvíme o lidech nebo o psech?

Přece o obou, *usmívá se znalec psích duší Vladimír Kössel*. Ti dva protějšky si musí sednout. Samozřejmě většina zájemců zavolá nebo přijde s tím, že si vybrali očima, ten je krásnej na obrázku na fcb, ten se nám líbí, toho si vezmeme... Ale my už tušíme, že to nebude ono. V lepším případě odejdou s jiným psem. Spousta zjistí v útulku, že místo toho dojemně koukajícího plyšáka na ně čeká divoch, který

běhá až lítají drny od pacek a do klidného gaučáka má opravdu daleko...

Někdo to pochopí sám, někoho musíte postrčit a někdo to nepochopí a odejde bez psa a naštvaný.

Jste vyučený psycholog?

Když něco děláte pětadvacet let, tak už tam nějaká zkušenost musí být. Někdy samozřejmě musíme trochu slevit z představ o ideálním pánickovi a smířit se s realitou. A opravdu se občas podaří i větší úspěch. Máme dva psy, ve službách celní správy, u policie, pár dobrých psích sportovců. Jde jen o to ve zvířeti jeho nadání objevit, podpořit a najít někoho, kdo se mu bude na 100% věnovat. Psi z útulků nemusí být nutně nějaká partiovka, spousta z nich zvládne velké věci!

Kontrolujete majitele vašich nalezců později po převzetí psa?

To už jde těžko. Proto se snažíme zájemce nějak dopředu „prolustrvat“ – nerad používám tohle slovo, ale je výstižné. Vyplní nám jakýsi formulář, prostě něco nám za sebe sdělí a my si v rámci možností zkontrolujeme, jestli nám sdělují pravdu. To vše ještě předtím, než začneme jednat, že by to zvíře mohli dostat.

Pak se s nimi setkáme u nás – přímo na místě. Koukáme, jak se ke zvířeti staví, jak přijedou vybaveni k převzetí psa, jaké mají myšlenky. Spousta lidí se odhalí ve vší naivitě. Na druhou stranu občas přijedou také lotři, kteří počítají s tím, že s tím zvířetem budou kšeftovat.

Ne všechna zvířata vydáme do blízkého okolí. Přijedou lidi z Frýdku, z Liberce, máme zvíře ve Francii... Není v našich silách jezdit všechny majitele osobně kontrolovat. Stejně tak se od nás do celé republiky rozjelo všech pět štenát nalezených nedávno u Vondrova na Hluboké, která jsme postavili do života. Ale hezké je, že s mnoha majiteli jsme v kontaktu, sami od sebe

nám posílají fotky našich bývalých nalezců, přejeme si k novému roku, spousta jich občas přijede na návštěvu... To je povzbudivé. Takže zpětnou vazbu o osudu našich dočasných svěřenců v mnoha případech máme. Na kontrolu jezdíme v případech, kdy máme vážné podezření na to, že něco není v pořádku.

Facebook v tomhle asi sehrává pozitivní roli?

Facebook je trochu mor, to si nebudeme nalhávat, ale je pravda, že nám pomáhá ve dvou věcech. Jednak zrychluje komunikaci – někdy až moc, spousta lidí si myslí, že jsme trvale připraveni k diskuzím. To tedy nejsme, nemám aplikaci úmyslně ani v mobilu. Na počítači jsme ráno, v poledne a večer, když doděláváme resty. Ale je pravda, že komunikace je takto rychlejší a je pravda, že nám umožní dělat našim útlkářům „reklamu“ a nabízet je zájemcům.

Je to i úžasná kronika zvířecích osudů, pokud byste měli čas listovat historií.

To ano. Ale je to také platforma pro lidi s různými názory, které chtějí šířit, taky diskuze se mnohdy vyhroťte, ale to dnes probíhá ve všech sociálních médiích. Musíme se naučit filtrovat informace a používat selský rozum.

Čím si projde pes, který se dostane do útulku?

V okamžiku, kdy psa odchytíme, nejdříve zjistíme, jestli na sobě nemá něco, čím bychom ho spojili s majitelem. Čip, známku, podepsaný obojek, nějaké cingrlátko s telefonním číslem... V případě že majitele zjistíme, oznámíme mu nález, aby si mohl psa převzít. Nicméně i tak zvíře zadokumentujeme, zapíšeme do evidence, vyfotíme. Ze zákona musíme archivovat, komu jsme psa vydali a podobně.

Pokud psa přivezeme z ulice, vždycky jde do karantény. Karanténa znamená, že je sám v kotci, venčí se v odděleném režimu, nehraje si s ostatními psy. V karanténě se konají jen nezbytné úkony: odblešení, odčervení, případné ošetření zranění. Čeká se, jestli se neprojeví nějaké onemocnění.

Teprve ve chvíli, kdy je ukončena karanténa, je vakcinovaný a očipovaný, může být zařazen do normálního režimu. Mezi psí kámoše, pokud se s nimi snese – to nebývá vždycky jednoduché. Zvířata samozřejmě okamžitě zveřejňujeme. Hledá se majitel! Náš počítačový program už po registraci psa vygeneruje leták, pro obec či město, v jehož lokalitě se pes našel, a která oznamuje dle určitého zákonného paragrafu nález zvířete. Připojeny jsou kontakty na náš útulek a údaje, jak si psa převzít.

Vlastník má lhůtu 4 měsíců na to, aby psa dohledal a o psa se přihlásil. To ale neznamená, že pes musí zůstat 4 měsíce v útulku. Není to dobré pro zvíře, pro útulek, ani pro město, kterému rostou náklady. Podle nového obč. zákoníku je vypracována metodika, kdy my můžeme zvířátko vydat do tzv. úschovy.

Zpravidla ho vydáme do adopce po 10-14 dnech, podle okolností... Máme ověřeno, že pokud majitel psa hledá, většinou ho má do dvou tří dnů doma. Ti loudavější do dvou týdnů. Během těch 14 dnů zjistíme, jaké to zvíře je, co se s ním dá dělat, poradíme zájemcům o adopci, jak se zvířetem dál a oni nám podepíší smlouvu, kde je psáno, že zvíře přebírájí dočasně do péče, pouze na dobu, než vyprší lhůta, a pak se teprve mohou stát majiteli. Po čtyřech měsících, pokud se o ně původní majitel nepřihlásí, na psa získají zájemci vlastnické právo.

Jsou psi v útulku smutní?

Zajímavé je, že psům se u nás v útulku většinou líbí. Je tam stanovený pravidelný a jasný režim, to psům vyhovuje. A když přijedou na návštěvu ti, co už byli umístění k novým pánům, často se řadí jako staří známí a jdou na svá místa, jako že jsou zvyklí u nás být. A někdy je od nás táhnou majitelé domů jako kačera. Ale samozřejmě není to vždy. Jsou psi, kteří se velmi rychle upnou na nového vlastníka a tak by to mělo být.

Je třeba si uvědomit, že útulek nemá být pro zvířata vězení, ale ani domov. Je to přestupní stanice a na nás je, abychom našli správnou míru mezi nutnou péčí a láskou, kterou jim věnujeme a zároveň abychom je zbytečně na sebe příliš nevázali. Pokud víme, že bude zvíře odcházet do nového domova, věnujeme jim poslední dny jen to nejnütnější – dát nažrat, vyčurat a dost, žádné zbytečné mazlení. Ideálně, pokud si ho již může chodit budoucí páníček venčit. Aby se ten pes těšil na svého vysněného pána, který ho z útulku odvede někam do lepšího, včetně lepšího vztahu. Pokud ho budem ňuhat, pes od nás k „cizím“ pánovi chtít samozřejmě nebude. V tomhle má pravdu Ruda Desenský, který právě v tomhle ohledu radil útlukům o jejich vztahu ke psům v pořadu Kočka není pes.

Než si člověk pořídí psa, ať už štěně z chovu, nebo z útulku, měl by si to hodně rozmyslet. Je to odpovědnost.

Jsou organizace, které vám psa dovezou obratem jako rohlíky a mlíko. Objednáte, zaplatíte a máte ho hned doma. My chceme, aby k nám přijeli. Už na tom, že člověk přijede do útulku podívat se na psa, něco je. Někteří přijedou víckrát, protože to zvířátko je složitější. Někteří přijedou z velké dálky. To je také záruka toho, že mají skutečný zájem. Spousta lidí si myslí, že zaplatí za psa při koupi a tím to končí, že koupí za 150 korun žrádlo v Penny na půl roku a bude vystaráno. Ve skutečnosti je to samozřejmě o penězích, protože středně velký pes sežere za měsíc nejmíň za tisíc korun, bez kvalitní stravy se mu nepovede dobře, a důležité je mít i na veterináře...

Jsou tací, co se zviditelní hned v první esemesce: Zavolejte mi, nemám na kredit. Nebo: dovezte mi ho, nemám auto. Nemáš na kredit – nemáš na psa, tam je to jasné.

Než si obstarám psa, měl bych si o něm něco

zjistit. Velikost, temperament, kolik toho sežere, jak se chová k dětem, jak se chová ke psům, jestli ho můžu mít v bytě... Jsou věci, které se dají dopředu u určitých plemen zjistit, ale lepší je ověřit si je pak ještě přímo u dotyčného jedince.

Musím si srovnat své závazky: Budu na psa mít čas? Budu na něj mít peníze? Žrádlo, veterinář, atd. atd. Násobeno deseti čtrnácti lety. Další věc je, jak jsme aktivní, jestli dáme psovi potřebné vyžití. Zvolit plemeno pro mně vhodné, aby to pak nebylo trápení pro obě strany. Člověk nemůže mít psa, pokud je dvanáct hodin mimo byt. Uvědomit si, jestli brzy nezaložím rodinu. Spousta psů je nám nabízena ve chvíli, když se narodí dítě... a pes je náhle na obtíž. Je toho opravdu hodně, co by si měl člověk dopředu dobře rozmyslet. Spousta lidí má psa nevychovaného, nesocializovaného. Lidi prostě často podcení své možnosti.

A kde vlastně berete na psy a provoz útulku peníze vy?

Činnost útulků je legislativně ošetřena. Sice pokračuje snaha, aby pravidla byla ještě přísnější, ale aspoň nějaká pravidla jsou pevně dána už dnes.

Zákon říká: kdokoli najde jakékoli zvíře, psa, kočku nebo papouška, nemůže si ho přivlastnit, ale musí to nahlásit obci. Obec pak rozhodne, jak bude se zvířetem naloženo – jestli zná vlastníka, zvíře mu vrátí, nebo může zvíře zůstat u nálezce, anebo ho umístí do útulku. Vše samozřejmě musí být zveřejněno a vyhlášeno, aby vlastník měl šanci zvíře dohledat. Pokud se nalezene zvíře umístí do útulku, je to na žádost obce a pak tato obec hradí náklady spojené s péčí o zvíře, dokud se nenajde původní nebo nový majitel. Obec je za nalezene zvíře zodpovědná.

Tím mají útluky hrazeny základní výdaje na stravu a ubytování nalezence, plus veterináře a nějakou malou režii k tomu.

Je pravdou, že tím, že máme za partnery malé obce, nemůžeme po nich chtít nějaké velké peníze. Pokryje nám to základ, ale ve chvíli kdy je třeba nějaký větší lékařský zásah a podobně, pomáhají nám dárci, kteří přispívají dobrovolně. Nikde o to přímo neškemráme, ale pokud se dárci najdou, jsme jim samozřejmě hodně vděční. Díky nim, pokud se ukáže nějaká potřeba, máme našetřenou hromádku financí, do které můžeme sáhnout: zaplatit operaci, úhradu čipů, event. kastrace pokud ji provádíme, dietní krmivo pro potřebné psy a podobně. Jsou to věci, které by nám obce nehradily. Nemohly nebo nechtěly. Takže když najdeme zvíře poražené autem, těžko bychom žádali obec o uhrazení náročné operace. Nicméně veterinární péče jde za poslední roky opravdu mílovými kroky dopředu, co dřív znamenalo zvířecí funus, dnes úspěšně odoperují. A třeba říct, že v něčem je snad i pružnější než ta humánní. Tak proč nedat zvířeti šanci?

Standardní úkony nám dělá klinika

doktora Lapáčka, když je potřeba, jezdíme ke specialistům, oči umí doktorka Míková, srdce doktor Hořejš a tak dál.

Povíte nám nějaký psí případ, který vám utkvěl v paměti...?

Těch zvířat nám prošlo rukama obrovské množství. Prvních pár let jsem si je pamatoval všechna, včetně souvislostí jejich příběhu. Dnes už mi utkvějí jen ti výjimeční. Ti obyčejní, nevýrazní, co zůstanou jen krátce – ani lotři, ani poserové – ti mi rychle vyšumí z paměti. Případně dohledávám v archivu...

Takový smutný případ, který nezapomenu nikdy, se odehrál asi před dvěma roky v zamčeném bytě v Lišově, který otvírala policie a našla tam psa. Byl tam ponechán opuštěný, bez jídla a vody, majitelé ho tam prostě zavřeli. To zvíře mělo strašnou radost, když jsme tam vešli, vrtělo ocáskem vleže na boku, protože už se nedokázalo zvednout. Zemřelo vzápětí poté na stole u veterináře. To jsou zážitky, které nikdy nepochopíte. Nicméně tehdy zareagovaly rychle všechny orgány kolem, co měly s případem co do činění. Hned ten den jsme zjistili, kdo to udělal, druhý den na veterinární správě padlo rozhodnutí o odebrání zvířat, protože ta majitelka jich měla víc. A byla odsouzená a potrestaná, sice to bylo s podmínkou, protože měla malé dítě, ale přece jen ten případ byl dokonán.

Je na pachatele týrání zvířat zákon krátký?

Tyrany lze trestat už dlouhá léta. Myslím si, a teď mluvím za sebe, že problém je v tom, že co okres, to jiný přístup. Problém je v tom, že některé věci jsou v zákoně hodně obecné a mohou se vykládat rozdílným způsobem. Proto ta snaha o legislativní úpravy, aby se některé věci nedaly obcházet.

Dneska se hodně mluví o množnách, prezident republiky podepsal novelu trestního zákoníku, kde se zvyšují tresty za týrání

fota: Facebook útulku Animal Rescue

zvířat... Velmi explicitně (nebo chcete-li „jasně, přesně, zřetelně“) je v něm zakázán chov zvířat v množárnách, nicméně nikde není definováno, co to množárna je.

My víme, že chov zvířat v nevhodných podmínkách je zakázán, ale co jsou to ty nevhodné podmínky? Pokud veterinární správa nemá v ruce argument, kterým by prokázaly vhodné či nevhodné podmínky, špatně se jim koná. V okamžiku, kdy budou stanoveny například minimální plochy pro chov zvířat, bylo by to jinak.

Podle mého, když někdo chová v bytě 50 koček – což dnes může, protože ho nikdo neomezuje – tak se dopouští týrání. Ty kočky nemají svůj osobní prostor, nemají se kam schovat, jsou ve stresu, napadají se, je jich tam prostě moc. Ale v dnešní době nelze rozhodnout, vy tady máte těch koček moc! Pokud tak úředník rozhodne, činí tak na základě své osobní statečnosti. A dotyčný se může odvolat a bude se řešit, či názor je platný. Ale ve chvíli kdy by byl stanoven – to plánu – prostor dva m² na jednu kočku, bude to jasné. V tomhle směru potřebuje najít kontrolní úředník větší oporu v zákonu. My máme zkušenost s veterinární správou i policií opravdu dobrou, pokud dáme podnět, máme argumenty, které se dají zjistit a dokázat, tak konají.

Veterinární správa pak předává svá zjištění o přestupku obci s rozšířenou působností a ta pak teprve rozhoduje. Pokud už jde opravdu o trestný čin týrání zvířat, nebo jejich utýrání, musí to vyšetřit policie a následně rozhoduje soud.

Jak v tomhle může napomoci obyčejný občan, který si všimne týrání nebo zvláštního jednání se zvířaty třeba u svých sousedů...?

V Budějovicích se řeší poměrně známý případ psychicky nemocné ženy, které prošel rukama velký počet psů, úhrnem kolem čtyřiceti. Za

podivných okolností mizeli, umírali, sama sdílela na sociálních sítích napadení a smrt štěněte roztrhaného jejími psy. Jednou se nám ji podařilo dostat k soudu, podruhé půjde k soudu znova. Policie rok zpracovávala materiály – ano, ono to vypadá, že rok nic nedělají, jenže oni musí postupovat podle práva, shromáždit důkazy, zpracovat je do nějaké formy a přes státního zástupce předat soudu. Pak záleží na soudu, co s tím udělá. A to mi v dnešní době přijde jako slabší článek.

Ale co chci říct. Všichni o tom případu mluví, rozebírají na fcb, všichni předkládají podezřelé okolnosti, ale my jsme byli první a jediní, kteří podali trestní oznámení.

Tam myslím sehraje roli důležitý detail, že na dotyčnou vlastně nikdy nikdo jiný nepodal nejen trestní oznámení, ale ani na ni nijak neupozornil. Pak to před soudem vlastně vypadá, že se jedná o naprosto bezúhonnou osobu a tak se k ní přistupuje.

Je to stav naší společnosti, pokřivený dobou komunismu. Donášet se nemá. Jinde je ale normální upozornit na něco podezřelého, co se děje, aby bylo možné zasáhnout. Pokud budete o někom klábosit na fcb, poukazovat, že týrá zvíře, tak s tím nikdo nic neudělá, protože vy jste neoznámili jeho jednání policii, nebo správnému orgánu. Je třeba podat podnět, aby se s tím dalo něco dělat. Můžete to sdělit i anonymně, můžete požádat i o to, abyste nebyli jmenováni. To všechno lze, a jediné to vede k cíli, aby týrání někdo zarazil.

Aha. A co když někomu ukřivdíme?

Nejdřív můžete zkusit dát najevo zájem, ptát se, všimát si. Stává se například, že už starší lidé neumí situaci kolem svého psa vyhodnotit, nebo nezvládají péči o něj. Ale pozor, nevinná situace, která s tím souvisí – spousta těch zvířat nemusí být týraná, jsou jen třeba staří a nemocní. Mám doma 16 letou jezevčici, kterou kdyby někdo

viděl, osočí nás, co jsme tomu psovi udělali zlého. Je to stařenka, nemá chlupy, hluchá, slepá a senilní, ztratí se na pětníku. Ale chutná jí jíst, štěká, čůrá, kadí a zatím se ještě raduje ze života. Nikdo jí nic špatného nedělá, prostě je jen stará a lepší už to nebude.

Takže je to o komunikaci. Přijít a zeptat se, proč máte to zvíře tak hubené? Neútočit a dozvíte se, a pokud se vám nebude situace zdát, oznamte to veterinární správě, anebo v případě podezření na týrání přímo policii. A oni se tím budou zabývat, tomu věřte.

Náš jihočeský kraj je takový patriotský, snažíme se všechno si vyřešit sami a nenechat si do toho moc mluvit, a ano, řekl bych, že tady není tolik zlých lidí. Mám porovnání z pohledu mých kolegů z jiných míst republiky. Navíc si od nás často berou recept, jak jsme řešili a vyřešili určité situace. Takže za mě tady u nás docela dobrý!

Proto je dobré věci zveřejňovat. V anonymitě dokážou být lidé neuvěřitelně zlí. Ale když zjistí, že by to o nich mohlo vyjít na venek, může je to zastavit. Zkopat psa, pokud se o tom nikdo nedozví je jiné, než udělat totéž a dozví se to o vás celé město.

Já myslím, že právě proto by tresty za takové činy měly být rychlé, dřív než se pozapomene, co se vlastně stalo. Za druhé si nemyslím, a to se týká novely trestního zákoníku, že někoho polepším, když ho zavřu. Mnohdy vyjde z trestu ještě zabezpečenější tyran. Mně se líbí americký přístup k trestání, přijde samosoudce a hned na místě udělí trest. Táhle natřeš svůj plot a napišeš na něj, co jsi udělal. Anebo v našem případě, odpracuješ tolik a tolik hodin v psím útulku. To může lidi změnit, to není kontraproduktivní trest.

Ještě musíme pochválit vaši facebook a web a fotky vašich svěřenců. Rozhodně vykazujete estetickou i uměleckou hodnotu svých prezentací.

Snažíme se nafotit psy i kočky ve chvíli, kdy už nejsou ve stavu prvotního vyděšení, ale v okamžicích, které je vystihují takové, jací opravdu jsou. Rozhodně si nemyslím, že je nutné vzbuzovat v lidech prvoplánově emoce, kdy chudák zvíře na fotce vypadá jak týdýl. My taky nevypadáme nejlíp ve chvíli, kdy se nám přihodí nějaký životní či zdravotní průšvih.

Máte tady doma jen jednoho kocoura?

Pozor, to je jen nečekaná chvíle kočičího klidu. Zrovna máme předběžnou hlášku, že budeme přijímat asi 20 koček z jedné obce.

Pejsek a kočička, je mezi nimi nějaký zásadní rozdíl?

S kočkami je to složitější. Když je jich větší parta, těžko se do ní začleňují další, a dělají si různé zákeřnosti, nebo naschvály, které se těžko

odhalují, kdo je provedl – třeba čurají, kam nemají. Psi jsou jednodušší. A ještě v jednom jsou složité. Pes je zlatej, ale kočka chytne každou nemoc, kterou znáte a nemoc, kterou neznáte, tak tu má taky. A pak se to léčí a kapou se kapky a dávají pilulky, a jestli jste někdy zkoušeli dát kočce do tlamky prášek, tak se nemusíte víc ptát.

Pravda je, že kolem nás je dost koček zdivočelých, těch, které žijí už druhou nebo třetí generaci na ulici. A to už jsou opravdu jiné kočky než ty domácí, i když jsou vizuálně a geneticky stejného druhu. Už nechtějí mít s lidmi nic společného. S těmi se dá těžko něco dělat. Koťata, když otevírají oči, berou za svůj obraz svého okolí. A jestli mají mámu kočku, která s lidmi nemluví, tak oni taky nikdy s lidmi už mluvit nebudou. Psi tohle mají sice taky, ale snáze se přizpůsobují. Opravdu zdivočelé kočky je nejlepsi vykastrovat, odčervit, odblesit a vypustit zpátky. Držet je někde zavřené je pro ně větší utrpení, než život na ulici.

A jak to máte s externími pomocníky, jste rádi za lidi, kteří vám chodí venčit?

Samozřejmě že jsme rádi, ale má to svá pravidla. Ne vždycky jsou k dispozici zvířata, která se s někým cizím snesou, ale když nám zájemci zavolají, domluvíme se. Někdy nám psi dojdou, když je hezký víkend a sluníčko, stává u nás fronta, ale všichni psi už bývají rozebraní a venku na procházce.

A co exotická zvířata! Už jste chytil mambu?

V dnešní době si každý koupí, co chce. To znamená, že vám taky cokoli může utéct. A tak občas vyrazím chytat hada nebo divnou ještěrku. Kolem čekají zabarikádovaní občané plní očekávání a pak přijede vagabund v kraťasech a sandálech, sebere hada holou rukou a strčí ho do pytlíku a jde pryč. To je zklamání, žádná akce. Takže samozřejmě chytáme, není to až tak časté, ale stane se. Pro mě jsou zajímavější hodně velká zvířata, protože to se mi stává málo, jako třeba uprchlý dobytek. Z toho mívám větší zážitek.

A to je to, co vás na vaší práci baví?

Ano, to je to, co mě baví. Přestože činíme nějaké opakující se stereotypní činnosti, přesto je to pokaždé něco živého, nového, co může reagovat úplně nečekaně, a v každé situaci jinak. Na každé to zvíře musíte najít nějaký figl, dokázat ho přesvědčit, aby se nechalo chytit.

Asi ne každý člověk má dar, aby to se zvířaty uměl a aby také zvířata z něj cítila respekt a ztratila své obavy.

Musíte mít zkušenost, vědět jak na to, možná mít i nějakou pomůcku, i když je moc nepoužíváme. Musíte znát chování těch zvířat, jednat s nimi v klidu, rozvážně a řekl bych – na férovku. Musí vědět, že jim nechcete ublížit a že je vlastně všechno v pohodě. Do jisté míry se to dá naučit, do určité míry to v sobě musíte mít.

Je pravda, že 90 % psů dokážeme přesvědčit, že je všechno v pořádku. Strach nemusí být jen o utíkání, může být o agresi. A to by měl mít nastudované i majitel psa. Psi mají spoustu komunikačních signálů. Oni s námi hodně mluví, ale my lidi to neumíme číst. To zvíře nám hodně dlouho něco říká, a my to nevnímáme a nerespektujeme. Zvíře vysílá signály: Hele, sorry, bojím se tě, nevím, co bude a je mi divně, a mohou to být signály droboučké a dají se přehlédnout. Zvíře mrká, zívá, olizuje se, určitým způsobem se staví, poloha uší, to všechno má vypovídající hodnotu. A stejně tak se musíte chovat vy, čitelně. Ne hrr na něj napřímo. Postupně, bokem, obloučkem, nedívat se mu přímo do očí. Je spousta zvířat, která přijdou do útulku a jsou úplně zoufalá. A po týdnů už je z nich úplně jiné zvíře.

Přijali jsme dva takové pesany, výška ke kolenům, zrzaví bratři. První den se hodně báli, kdyby na ně člověk chvátil, tak by asi kousli. Musíte vědět, kde je hrana, za kterou nejít. Za pár dní z nich byli špičkoví psi. Sportovně nadaní, kladiny, překážky, aportovali, poslouchali. A pak k nám přijeli shodou okolností známí, kteří konkrétně tyhle psi znali. Vyděsili se, tak to my k vám nejdeme, to jsou bestie, ti u nás v ulici pokousali každého, kdo šel okolo, pošťáky, hrůza, všichni pokousaní. A přitom stačilo, že ti psi se vytrhli z původního prostředí, přesadili se tam, kde k nim lidi měli jiný přístup a změnili se naprosto. Jsou z nich pesani, kteří jsou v pohodě, je jim dobře, mají důvěru k člověku. A odešli do rodin, kde se chovají naprosto normálně.

Zázrak?

Ne. Správný přístup. U nás mají všichni psi stejné podmínky. Neřešíme, kdo je jaký, odkud přišel, jaký byl. Všichni jsou si rovni. Musí se naučit dovnitř a ven z kotce, na procházku, musí nechat se sebou manipulovat. Musíme si najít cestu jak s nimi vyjít, ale oni musí dělat to, co chceme my, musí poslouchat. Psi rychle pochopí, že režim je jednotný pro všechny, že o nic nejde a že poslechnout je v pohodě.

Vy jste taková psí polepšovna. A koukám, žádný ukousnutý prst nemáte, tak snad to funguje. Žádný úraz?

Musím zaklepat, ale za ta léta nic podstatného. Říkám, musíte o tom přemýšlet, něco o tom vědět, netlačit na pilu. A je to o zkušenosti. Občas se spíš v zápalu akce někde odřu nebo chytanu o drát, protože se soustředím na zvíře a nevnímám okolí. Ale za ta léta dozadu, minimum – že mě pes kousnul do prstu, to byla moje vina. Už jsem se s ním babral hodinu a řekl jsem si, tak tam pro něj sáhnu. Sáhl jsem a on taky.

Veškeré konflikty mezi psem a člověkem jsou nedorozumění. Špatná komunikace. Ten pes vám jasně říká dopředu, oč jde, a vy ho musíte vnímat. Ano, stane se, jako u člověka, že

nějaký pes je na hlavu, prostě blázen. Ale to jsou výjimky. Normální pes je k domluvě ochotný. Záleží na vás. Nicméně pozor, psi umí být velmi manipulativní. Využijí každé vaší nedůslednosti nebo chyby.

Dejte nám radu.

Vždycky, když od nás někdo odjíždí se psem, říkáme mu: Než dojedete domů, stanovte si v rodině pro všechny stejná pravidla. Co psovi dneska dovolíte, zítra mu už nezakázete. Už nevysvětlíte, že včera nebylo čerstvě povlečeno. Že s Frantou to dělat může, ale s Mařenkou ne. Od prvního dne vychovávat, od jednoduchého ke složitějšímu. Než položíš misku: sednout, když otevřu kufr auta – než na povel vyskočí, povel sednout. Drobnostkami to začíná a je to o důslednosti. Když se člověk snaží, začne zvíře povely plnit automaticky. Zvířatům vyhovuje mít život nalajnovaný. Čím více času jim věnujete na začátku, tím pohodovější bude váš společný život v budoucnosti.

Měli jste v útulku případ psa, který je neudatelný?

Vždycky jsem říkal, že na každého psa někde čeká jeho páníček, ale jednu stálíci máme. Průměrný pobyt psa, který jde od nás do adopce, jsou 2 měsíce. To není dlouhá doba. A ne všichni tam ty dva měsíce zůstanou. Někteří odejdou později, někteří dřív. Máme jen jednoho, který u nás asi zůstane. Možná by si na něj někteří lidé troufli, ale ti nevědí, co činí a my si netroufneme ho vydat. Zájemci si o něm udělají zkreslenou představu. On je hezounek, takový chlupatý krepáček, ale je to nášlapná mina. Ten pes se k nám dostal v 18 měsících, kdy přerostl rodině přes hlavu, všechny „sežral“. Něco se tam nepovedlo, nic po něm nechtěli a pak se rozhodli ho náhle vychovat. Nebo on chtěl vychovat je, těžko říct, tam se opravdu zapomněli domluvit. Až to došlo tak daleko, že ho utratí nebo se někam umístí. Já si ho tehdy vzal s tím, že 18 měsíční puberták se přece ještě dá vychovat. Je to kříženec bernského salašnického psa s německým ovčákem, takže takové 45 kilové hovádko. Nicméně nebylo to s ním, a dodnes není jednoduché. Nejvíce se na něm asi podepsala špatná socializace, žádný režim a špatný přístup v raném dětství, protože to je pro psa do budoucna vždycky zásadní. Ten pes regulérně kouše, není to nějaké žvejknutí, jsou to ošklivé útoky na hlavu, na krk, a je to velké zvíře. Problém je v tom, že on nekouše, protože je dominantní, protože se seběvědomým psem si poradíte ještě nejlíp. Tam to víte dopředu, tam je jeho přístup jasný. Chci tě sežrat, nemám tě rád... Dá se to rychle srovnat, s dominantním psem si umíme poradit. Ale tohle je posera. On kouše, protože se bojí, a naučil se tenhle obraz jako řešení situace: proč bych se bál já, když se můžou bát jiní? A fungovalo mu to. Nastal u něj ten problém, že když není dodržen režim,

na který je zvyklý, on nefunguje. V okamžiku, kdy nějakou situaci neumí vyhodnotit, řeší to útokem. U nás byl rok, pak odjel na rok do Brna do adopce, a po roce se nám vrátil, protože se tam změnil rodinné podmínky a on se vrátil zase ke svému kousacímu programu. Dneska už je mu sedm let a myslím, že tady s námi už zůstane. Já to nerad o zvířatech říkám, ale on je ve špatných rukách nebezpečný. Když mu v hlavě cvakne, tak to nezvládne, je nepříčetný, neumí to zastavit, čím víc se do své hysterie dostává, tím víc roztáčí spirálu svého šílení. Ale když dodržujete pravidla, žádná nenadálá změna, on ví, jak je ten den nalajnovaný, je to zlatý pes.

Psí autista!?

Přesně. On je psí autista, a tak nám asi zůstane. I když jsme zastánci pravidla, že útluky nemají mít psy na dožití, že každému psovi se dá najít vhodný pán. Když vyjde s námi v útulku s pěti lidmi, mohl by vyjít s hodně zkušeným poučeným páníčkem. Lidi se na něj jezdí dívat, on je líbivý krásný pes, někdo se dokonce ptá: A šel by do rodiny, k dětem? Já říkám: máte tady napsáno: KOUŠE! Lidé si ale asi neumí představit, co to znamená.

Takže ano, Sam nám asi zůstane na ocet.

foto: Facebook útulku Animal Rescue

Ale máte to krásné nevšední řemeslo.

To mám. Kdybychom nemuseli pracovat také s lidmi, bylo by nejkrásnější řemeslo na světě, usmívá se ten, který zkrátí i kousavého Sama.

Myslím, že i jménem hlubockých čtenářů, můžeme Animal Rescue, útulku a odchytové službě Vladimíra Kössla poděkovat za všechno, co pro čtyřnohé chlupáče, kteří se ocitli v tísní, udělal, dělá a ještě dělat bude.

Protože se právě chystá přesun útulku na nové stanoviště a stavba nových ubikací, bude

zapotřebi každé koruny. Ano, doba není lehká. Svět se od chvíle, kdy jsme vedli tento rozhovor, změnil. Pandemie koronaviru nám výmluvně ukázala, že v tísní se může ocitnout kdokoli z nás. Nejen pes nebo kočka.

Nepochybuji o tom, že i tenhle stav zvládneme. A že nezapomeneme na potřebné, protože pomáhat je důležité.

Mimochodem, údajně jsou koronavirem COVID 9 méně ohroženi chovatelé psů a koček, protože jsou zvířecími koronaviry více promořeni.

19 otázek, které si položil každý zodpovědný majitel psa. Udělali jste to i vy?

Láska ke zvířatům je ošemetná. Někdo tvrdí, že je miluje, proto má v bytě jedna plus nic dvacet koček a deset psů, jiní si z nich dělají náhradní potomky a podle toho se k nim chovají. Pes je prostě pes, šelma, která vyžaduje určitou péči. A hlavně zodpovědnost.

Je ten správný čas? Pes spolkne hodně volného času, takže pokud trávíte každý večer na párty a domů chodíte jen spát, máte práci, ve které jste 12 hodin, nebo nikdo jiný než vy s pořízením psa nesouhlasí, nepořizujte si ho.

Jaké plemeno? Plemeno vybíráte podle toho, jaký je váš životní styl. Tedy pokud žijete sportem, nekoukejte po mopsech, pokud se pomalu nezvednete z gauče, nepořizujte si pitbulla.

Zvládnou to tak dlouho? Pes je závazkem na zhruba osm až sedmáct let a vy si musíte být jisti, že pro něj budete mít ve svém životě vždycky místo.

Nebude nejlepší vzít psa z útulku? Většina levných štěňat je z množení, odkud přicházejí nemocná, papíroví psi jsou zase drazí, ne každý si může dovolat za psa zaplatit desítky tisíc.

Neměl bych zkusit dočasnou péči? Zkuste se stát takzvaným dočaskářem. To znamená, že nalezený pejsek z útulku zůstane u vás, dokud si nenajde nové majitele. Útluky jsou plné k prasknutí, a čím víc lidí k této „brigádě“ svolí, tím lépe. Aspoň si to vyzkoušíte.

Opravdu chci štěně od chovatele? Jestli trváte na papírovém psovi, nespěchejte. Nejdřív si chovatele pořádně proklepněte a ujistěte se, že to není podvodník.

Zvládnou psa socializovat? Štěně se potřebuje naučit chovat mezi psy. Pokud se tak nestane, budete mít vyděšeného, agresivního psa, který se ani nevyběhá s žádným chlupatým kámošem.

Dokážu obstarat kvalitní stravu? Pokud psa budete krmit odpadem, nečekejte, že bude žít dlouho a blaze. Začněte se zajímat o barf (krmení

syrovou stranou) nebo kupujte kvalitní granule.

Nezapomenu dát psovi vodu? Udržujte misku s vodou neustále čistou a plnou!

Neměl bych mazlíčka vykastrovat? Fenka mívá osm až dvanáct štěňat. Skutečně jste připraven shánět tolik zodpovědných majitelů?

Není můj pes tlustý? I u psů je obezita vysoce riziková nemoc. Obézní psi mají problémy s klouby i zažíváním.

Mám čas udržovat psa fit? Zvířata potřebují pohyb. Alespoň jednou denně nechte svého psa pořádně vyběhat. Nemáte čas? Tak zpátky k bodu jedna...

Nevadí mi uklízet psí exkrementy? Pokud jste si pořídili psa, jste zavázáni po něm uklízet hovínka. Tak to prostě je.

Musím psa očipovat? Někteří psi jsou čipovaní, ale majitelé jejich čip nepřihlásili na Národním registru majitelů zvířat. Takže je jim čip k ničemu.

Nebude mi pes utíkat? Jste povinni zajistit zahradu, byt nebo dům tak, aby z něj pes neutíkal a neublížil tím sobě nebo někomu jinému.

Nebude pes vadit sousedům? Snažte se, aby sousedi měli s vaším psem co nejméně trápení. Nemáte takové? Jste v nájmu? Opět zpátky k bodu jedna.

Zvládnou psa vycvičit? Naučte psa základní povely, jako sedni, lehni, zůstaň a především: ke mně. I zkušený chovatelé chodí alespoň první rok se psem na cvičák. A bez perfektně zvládnutého přivolání ani nezkoušejte psa odepnout z vodítka.

Nesežere můj pes návštěvy? Ne každá návštěva si zamiluje vašeho osmdesátikilového bernardýna. Proto naučte psa neskákat na lidi a chovat se k cizím slušně.

Mám dost trpělivosti na vychovávání pozitivní motivací? Žádný pes se ještě nenaučil dělat zázraky pod nátlakem nadávek a bití. Pokud si svou trpělivostí a cvičitelským umem nejste jisti, nepořizujte si ho.

Pavla Gabrhelíková, zdroj: internet

Přijímání dětí do mateřské školy pro školní rok 2020-2021

V souvislosti s mimořádnými opatřeními vlády k ochraně obyvatelstva, v souvislosti s koronavirem a onemocněním COVID-19, proběhne Přijímání dětí do mateřské školy bez osobní přítomnosti zákonného zástupce dítěte.

Bližší informace k přijímání dětí do MŠ budou zveřejněny na webových stránkách MŠ Hluboká nad Vltavou (<http://www.ms.hluboka.cz/zapis/>) v průběhu měsíce dubna 2020.

Poděkování

Vedení Základní školy v Hluboké nad Vltavou a celý učitelský sbor děkuje za starostlivost všem rodičům, kteří v těchto dnech pomáhají svým dětem

s domácí přípravou a studiem. Spolupráce trojlístku učitel – žák – rodič je momentálně nepostradatelná a všichni učitelé si ji velmi váží.

Karneval

I v letošním roce se nesl první březnový pátek ve znamení maškarního karnevalu. Všechny děti prvního stupně naší ZŠ se na něj pečlivě připravily a na karnevalu se to hemžilo překrásnými kostýmy, převleky a maskami, až jsme měli problém, vybrat tu nejhezčí.

Nacvičili jsme společně tři tance, skoro protančili boty na legendární Mašinku, zasoutěžili si stanovištích, kde jsme plnili různé úkoly a dostali sladkou odměnu. Ráda bych touto cestou poděkovala třídě 8. B, která se podílela na organizaci a třídě 5.B, která se postarala o bezvadné a vtipné předtančení. Všem zúčastněným se karneval moc líbil a už se těšíme na další ročník.

Aneta Svobodová

Mezinárodní večere v hotelu Závěš

Pod záštitou starosty Tomáše Jirsy uspořádalo 29. února Bahá'í společenství v Hluboké mezinárodní večeři pro 40 penzistů a dobrovolných hasičů města, aby společně oslavili jednotu a rozmanitost lidstva. Bahá'í věřící připravili chutné pokrmy z různých zemí a mládežníci hráli hudbu z mnoha koutů světa. Členové místního pěveckého sboru také přispěli svým dílem k zábavě a všichni strávili příjemný večer.

Za zavřenými branami hradů a zámků práce restaurátorů a stavařů neutuchají

Č. Budějovice, 24. 3. 2020

Přestože si na zahájení hlavní sezony budou muset návštěvníci ještě nějaký čas počkat, přípravné, restaurátorské a stavební práce na jihočeských památkách pokračují. Interiéry hradu Rožmberk i zámku v Jindřichově Hradci zkrášlí původní výmalba, na hradě Landštejn restaurátoři konzervují omítky v románské kapli i torza sgrafit. Na zámku Hluboká připravují Valdštejnské apartmá, na zámku Dačice část bytu posledního majitele z rodu Dalbergů. Do nových pokojů v podkroví se podívají i návštěvníci Červené Lhoty, v klášteře Zlatá Koruna se prohlídková trasa rozšíří o historické toalety. V třeboňském parku se již rýsují okraje nových cest, pokračuje i obnova budovy Mincovny na druhém nádvoří zámku Český Krumlov. Pro zámek Vimperk se staví repliky renesančních kachlových kamen a restaurují se vzácné tapiserie, finišuje i příprava expozice věže Jakobínka. Kromě prací na interiérech a exteriérech správy objektů nezapomínají ani na pomoc spoluobčanům a šíjí roušky.

„Obnova památek, která je spolufinancována z evropských dotací, pokračuje bez omezení. Museli jsme však zrušit veškeré kulturní akce spadající do první poloviny dubna. To, že se nespustí hlavní sezona, je potíž. Snažíme se tohoto času využít, ale prioritou pro nás zůstává otevření památek hned, jak to vnější podmínky dovolí,“ sdělil ředitel územní památkové pravy NPÚ v Českých Budějovicích Petr Pavelec.

Zámek Červená Lhota

Až se brána červenolhotského zámku opět otevře, návštěvníci si budou moci nově prohlédnout mládenec pokoj prince Luise. „Na podkladě inventarů získaných loňského roku od Luisova syna, prince Nikolause Schönburg-Hartensteina, byla provedena instalace dalšího podkrovního pokoje. Návštěvníci tedy budou mít možnost navštívit místa, která nebyla dosud veřejnosti nikdy zpřístupněna,“ řekl kastelán Tomáš Horyna. Expozici zámeckého sklepení obohatí nový model, který přiblíží barokní podobu Červené Lhoty. „Dlouhodobě probíhající restaurování stropu jídelny, který je pozůstatkem nejkrásnějšího barokního interiéru zámku, otevřelo před několika lety téma Červené Lhoty v době barokní. Výsledkem tohoto stavebně historického výzkumu bude prezentace nového modelu zámku v hypotetické barokní podobě,“ doplnil kastelán Horyna. Model bude k vidění od srpna. V plánu je i obnova provozu půjčovny lodiček. „Dokončené odbahnění vrátilo zámeckému rybníku jeho původní rozměr, jaký mívá v dřívějších šlechtických dobách. Návštěvníci se tedy vůbec poprvé dostanou na pramičkách do míst v ústí rybníka, kam neměli nikdy možnost se podívat,“ upřesnil kastelán Horyna.

Zámek Český Krumlov

V přípravě rozlehlého areálu na sezonu pokračují i v Českém Krumlově. „Dříve jsme museli kvůli vysoké návštěvnosti organizovat všechny práce tak, aby neomezily turisty, teď tu cílý pracovní ruch probíhá po celý den a pouštíme se do prací, do nichž bychom se normálně nepustili,“ informoval kastelán Pavel Slavko. Kromě běžné údržby se pracovníci zámku věnují ošetřování podlah, dřevěných konstrukcí věže, zahradníci pak výsadbě, odstraňování zimního bednění ze soch, kašen a fontán, ošetřování dřevěných laviček a košů. Velkou stavební obnovou prochází budova Mincovny na II. zámeckém nádvoří. Postupně tu jsou rozebírány a ošetřovány podlahy, stejně tak budou restaurovány původní omítky se šablonovou výmalbou. Nad centrálními pokladnami bývalého správního sídla Schwarzenbergů i zámecké gardy pak do konce příštího roku vzniknou nové výstavní prostory. Poprvé se veřejnosti představí s otevřením velké výstavy věnované šlechtickým slavnostem a zábavám, kterými bude v roce 2022 pokračovat projekt NPÚ Po stopách šlechtických rodů.

Zámek Dačice

Na zahájení sezony jsou připraveni na zámku v Dačicích. Místo sálů v přízemí, v nichž bude po celý rok 2020 probíhat náročná obnova podlah, návštěvníci zamíří do dosud nepřístupných prostor v západním křídle. Zde se nacházel byt posledního majitele zámku z rodu Dalbergů Johanna (1909–1940), od jehož úmrtí letos uplyne osmdesát let. Pozornost zasluží prostorná funkcionalistická koupelna z 30. let minulého století v tmavě modrých barvách, kde nechybí sprchový kout s masážními tryskami. „Pro návštěvníky jsme také připravili komentované procházky zámeckým parkem 23. a 24. května u příležitosti Evropského dne parků, které se zaměří na výklad o jeho založení, vzorech, historické podobě i budoucím rozvoji,“ nastínila kastelánka Kristýna Dvořáková.

Zámek Hluboká

Pro správu zámku Hluboká je v těchto dnech klíčová údržba rozlehlého parku a zahrad, na niž se podílejí rovněž průvodci. „Zimní úklid máme za sebou a zámek je připravený kdykoliv otevřít. Věnujeme se úklidu prostor, na které během hektických nekonečných sezon nezbyvá tolik času. Pokračujeme v průzkumu a obnově podzemních systémů, které jsou klíčové pro dobrou kondici zámecké budovy a jejího okolí. Připravujeme podklady pro zásadní opravu historické vltavské vodárny a doufáme, že se nám podaří navzdory všem těžkostem s opravou začít ještě letos. Aktualizujeme průvodcovské texty a po mnoha letech nahraujeme nová audia pro zahraniční návštěvníky,“ popsal kastelán Martin Slaba. Podle plánu pokračuje restaurování mobiliáře, který návštěvníci uvidí v nově zpřístupněném Valdštejnském apartmá ve druhém patře.

Zámek Jindřichův Hradec

Velké změny se chystají na základním prohlídkovém okruhu na zámku v Jindřichově Hradci. Několika pokojům v Adamově stavení se bude navracet jejich původní podoba z konce 19. století. Restaurátoři tu proto pilně pracují na obnově původní výmalby. „Připravujeme obnovu čtyř místností. Byly to hostinské pokoje z 20. století a my se vracíme do 19. století. Jeden se promění v ložnici hraběnky Terezy Černínové a druhý v její předpokoj, další bude věnovaný Janu Rudolfu Černínovi a poslední bude klasický hostinský,“ předestřel jindřichohradecký kastelán Jan Mikeš. Nově vybavené prostory chtějí otevřít od června.

Zámek Kratochvíle

Větší stavební investice neměla správa zámku Kratochvíle letos v plánu. V závěru roku 2019 bylo totiž dokončeno restaurování interiéru kaple Narození Panny Marie, které si vyžádalo částku 530 643 Kč. Celkové náklady na údržbu tak činily 1 350 000 vč. DPH. Na začátek sezony však byly přichystány rozmanité akce, které musely být zrušeny, jako například Velikonoční hra v zámecké zahradě. Kastelán Vojtěch Troup věří, že o tradiční výstavu květinových instalací v renesančních interiérech návštěvníci neprijdou. Letošním tématem aranží se stane „Neděle“. Interiéry vily kromě květin zkrášlí i umělecká díla sochaře Jiřího Kobra.

Hrad Landštejn

Pracovníci hradu Landštejn v čele s paní kastelánkou Eliškou Niederoovou v těchto dnech pokračují v generálním úklidu. Zametají všechny cesty, hrabou trávu i nádvoří, upravují záhonky za vstupní bránou i prostor u parkoviště. Bude se malovat archeologická expozice, vymalovány jsou již všechny vnitřní prostory bytu i kanceláře správy hradu. V letošním roce bude pokračovat konzervace omítek na vnějších stěnách hradu

i restaurování sgrafit. „S konzervací sgrafit na hradním nádvoří jsme začali v září roku 2019. Jedná se o poslední plochu s původní renesanční sgrafitovou výzdobou z 16. století uvnitř areálu přístupného návštěvníkům. V kapli se snažíme zachovat zbytky románské omítky a historických podlah. Probíhá jejich odsolování a stabilizace“, upřesnila kastelánka Eliška Niederová. Práce budou dokončeny v srpnu 2021.

Hrad Nové Hradky

Práce se nezastavily ani při opravě hradebního zdiva příkopu v Nových Hradech. „Akce měla skončit již loni, ovšem těsně před koncem jsme učinili nálezy v oblasti pod parkánem, kde jsme zastihli patrně středověké zbytky hradebního zdiva, o kterých nikdo nevěděl“, vysvětlil kastelán Jan Smolík. Hotovo bude na konci října. Celkové náklady na stavbu, při které mimo jiné bylo ručně přezděno téměř 630 krychlových kamenného zdiva, budou 22 mil. Kč.

Hrad Rožmberk

Na hradě Rožmberk probíhá velký úklid po restaurátorech. Díky jejich zásahu získala hlavní schodišťová hala svoji původní barevnost z poloviny 19. století. Intenzivně se dokončují i terénní úpravy kolem věže Jakobínka. „Frézují se pařezy, naváží se zemina, která se osívá travou, dláždí se cesta ke vchodu Jakobínky“, vyjmenovala kastelánka Andrea Čekanová. Správa hradu chystá i výstavu ke čtyřsetletému výročí, kdy rod Buquoyů získal Rožmberk. „Ve spolupráci s naším bývalým průvodcem Martinem Kolovským, současným diplomantem pana profesora Girsy na fakultě architektury ČVUT v Praze, připravujeme výstavu, která představí stavebně-historický vývoj hradu. Vycházet budeme z jeho diplomové práce, která se věnuje zejména Hornímu zámku“, přiblížila kastelánka Čekanová. Proměny hradního areálu představí také dosud nezveřejněné fotografie ze zdejších sbírek. V kontrastu k nim budou fotografie současného stavu. Výstavu doplní model gloriety, který podle fotografií a archivních materiálů vyrobil Martin Kolovský. „Gloriet stál v zahradě Horního zámku ještě v sedmdesátých letech 20. století. Jeho věrný model uvidíte na výstavě, kterou bychom chtěli otevřít v létě“, prozradila kastelánka Čekanová.

Zámek Třeboň

Velký jarní úklid má za sebou i zámek v Třeboni. Jenom samotné leštění a voskování podlah v někdejších schwarzenberských apartmánech zabralo tři dny. Uklízelo se i na rozlehlých půdách, které by správa zámku chtěla návštěvníkům představit v rámci pondělních kastelánských prohlídek. Navzdory nepříznivé epidemické situaci pokračuje kompletní obnova zámeckého parku. V těchto dnech tam řemeslníci vyzdívají kamenné okraje cest. Novinkou budou také nové záhony s obměněnou výsadbou či dřevěné, bíle natřené, lavičky, které budou umístěny na nová místa, z nichž se návštěvníkům naskytne dosud neznámé průhledy na areál parku i dominantní stavby. „Řadu dalších proměn pro návštěvníky ještě chystáme, avšak rozsah plánů je závislý na příjmech z prohlídek, které jsou prozatím pozastavené“, konstatoval kastelán Vít Pávek.

Zámek Vimperk

Práce pokračují i při rozsáhlé obnově na zámku ve Vimperku. Pro renesanční interiéry budoucí prohlídkové trasy se v kamnářské dílně pana Címla vyrábějí repliky kachlů pro dvojce kachlová kamna. „Pro první z nich byl jako předloha použitý základní řádkový kachel, který se našel přímo na zámku. Pro tvar budoucí římsy jsme si zajeli na zámek Český Krumlov“, upřesnil kastelán Vojtěch Brož. Kromě kachlových kamen vyzdobí prohlídkovou trasu zámeckými interiéry i tři vzácné tapiserie ze 17. století, které se momentálně restaurují v Ateliérech tapiserií v Jindřichově Hradci. „V jindřichohradeckých gobelínových dílnách opravují restaurátorky celkem tři tapiserie, které byly dosud ukryté v zámeckých depozitářích. Jedna pochází ze zámku v Náměšti nad Oslavou. Představuje hrdinné skutky Alexandra Velikého a byla utkána v první čtvrtině 17. století. Další

dva kusy, datované do poloviny 17. století, jsou ze sbírek zámku Hluboká. Jedna z tapiserií zachycuje tehdy velmi oblíbený motiv idylické krajiny, druhá vypráví epizodu z biblického příběhu o Juditě a vznikla v Bruselu v jedné z nejprestižnějších tkalcovských dílen své doby“, doplnila kurátorka sbírek NPÚ Kateřina Cichrová.

Kláster Zlatá Koruna

Navzdory nastalé situaci probíhají a zintenzivňují se přípravy revitalizace obou prohlídkových tras kláštera Zlatá koruna. Hlavní prohlídkový okruh se více zaměří na řádový život cisterciáků. Plastičtější obraz o tom, jak probíhal každodenní život ve zdejší klášterě, získají návštěvníci i díky rozšíření prohlídkové trasy o nové prostory historických mnišských latrín. V roce 2020 bude naposledy zpřístupněna literární expozice „Místa setkávání“. V prvním patře velkého konventu bude místo ní prezentována tzv. Zlatokorunská škola. „Podaří se nám tak zcelit dochovaný unikátní soubor didaktických obrazů z 18. století, které jsou v současné době rozptýleny na hlavní prohlídkové trase a zaslouží si, aby jim byla věnována samostatná expozice“, uvedla kastelánka Lenka Tondlová.

Hrad Zvíkov

Hrad Zvíkov čeká nezbytná obnova střechy nad budovou správy objektu. Ostatní investice jsou závislé na průběhu letošní návštěvníkové sezony.

Kolegové z jednotlivých správ hradů, zámků a klášterů se snaží svěřené památky udržovat ve vzorném pořádku a naplňovat tak základní premisu památkové péče o zachování kulturního dědictví dalším generacím. Usilují o to, aby byl pobyt pro návštěvníky co nejpříjemnější, až se brány památek opět otevrou. Kromě toho nezapomínají ani na pomoc ostatním spoluobčanům a šíjí ochranné roušky.

Mgr. Markéta Slabová

UHELNÉ SKLADY BORŠOV NAD VLTAVOU

JARNÍ SLEVY PALIV od 1. 4. do 31. 5. 2020

Nabízíme sortiment:

- **černé a hnědé uhlí, brikety, koks**
- **štípané palivové dřevo**
- **písky, drtě, šterky a okrasné kačírky**
- **mulčovací kůra, zahradní zemina**

Nabízíme služby:

- **doprava sklápěč a kontejner 5 t**
- **odvoz sutí a výkopu na skládku**
- **přístavení a pronájem kontejnerů**

**NAD 20 q ROZVOZ UHLÍ ZDARMA
složení uhlí pásovým dopravníkem**

☎ 387 250 500, 602 409 423 ☎

**Otevírací doba a rozvoz
Po – Pá 7.00 – 15.30 hod.**

www.uhloterm.cz

U hnízda labutí

TOULKY PŘÍRODOU KOLEM HLUBOKÉ – JAROMÍR ZUMR: ZE ZÁPISNÍKU FOTOGRAFA PŘÍRODY

Někdo by mohl namítnout, že nafotografovat hnízdo s mláďaty labutí je velmi snadné, a tak někteří se fotografováním labutí příliš nezabývají. Je to možná pravda, ale pokud chceme získat nějaký neobvyklý záběr, tak musíme věnovat labutím mnoho času. Je to možná stejné, jako když budeme chtít získat snímek srnce. Labuť bude pořád sedět na hnízdě – pokud tam má pod sebou vejce, tak se odtud nehne. Ovšem jak se vylíhnou mláďata, tak je situace kolem hnízda už jiná. Nesmíme zapomenout ani na bedlivého strážce v podobě labutáka, který nám v mnoha případech nedovolí se k hnízdu přiblížit. Vždy musíme dodržet patřičnou vzdálenost, jinak nás labuták může „napadnout“. Již jsem během let fotografoval několik desítek hnízd, nejdříve na černobílý film potom zase na barevné diapozitivy a nyní se zase musí všechny záběry nafotografovat digitálním přístrojem, aby se mohly snímky využít pro tisk.

Vzpomínám na mé první setkání u labutího hnízda, kdy jsem jako kluk začínal fotografovat. Chtěl jsem mít snímky labutě na hnízdě, a tak jsem se k němu vydal. Bylo to jedno z prvních hnízd v jižních Čechách na Munickém rybníce, kdy zde zahnízdily labuť. Sotva jsem přišel ke břehu, kde bylo na hladině asi ve vzdálenosti deseti metrů velké hnízdo, a namířil fotoaparát s teleobjektivem na hnízdo, tak rychle připlul labuták, který byl daleko na hladině, ale stále střežil bezpečí hnízda. Po hladině se přímo „rozběhl“ aby si zkrátil cestu k hnízdu. Nedovolil mi ani postát na břehu. Přiblížil se až ke břehu a rychle se vyhoupl nahoru, aby mně s roztaženými křídly vyhnal pryč. Věděl jsem, že nemám šanci, a tak jsem druhý den na něj chtěl vyzrát. Koupil jsem sáček piškotů a znovu šel k hnízdu. Chtěl jsem si labutáka „koupit“ a tak jsem mu házel piškoty a pomalu jej odváděl dál po břehu, aby plul dál a dál od hnízda. Měl jsem plán, že ho odvedu až do blízké zátoky a tam mu vysypu zbytek piškotů a než to labuták všechno sežere, rychle se vrátím k hnízdu. Plán byl dokonalý, ale bystrý labuták se nedal jen tak oklamat. Zbytek piškotů nechal být a jak uviděl, že stojím v blízkosti hnízda, rychle přilétl hnízdo bránit. Další den jsem si vzal s sebou kamaráda, který labutáka krmil a pomalu odvedl do zátoky, a když byl labuták v nedohlednu, tak jsem teprve opatrně přišel k hnízdu. Tenkrát se to povedlo. Dokonce i labuť se nad hnízdem nadzvedla a dovolila mi nahlédnout pod její tělo, kde byla vejce.

Dnes jsou labuť ochočené. Lidé je přikrmují po celý rok, a tak i při hnízdění ztratí plachost a snadno se stávají kořistí mnoha fotografů. Na digitál jsem proto mohl „nacvakat“ pár snímků z jejich života. Vyhlédl jsem si hnízdo, které labuť teprve budovaly, na rybníce Nový nedaleko kempu Křivonoska. Bylo to na opuštěném rybníce, kde lidé labuť nekrmili. Potom jsem sledoval, kdy se vylíhnou mláďata a čekal na vhodný okamžik. Byl jsem u hnízda i ten den, kdy mláďata byla poprvé ve vodě a potom se rychle „sušila“ v peří samice. Musel jsem použít teleobjektiv a postavit fotografický kryt, protože labuták byl i tentokrát nekompromisní. Ovšem já byl trpělivý a čekal, až se mláďata dostanou na hnízdo. Tam si všechna ošetřovala drobné

fota: Jaromír Zumr

peří a potom ta nejodvážnější se ještě chtěla zahřát, a tak se prodírala peřím samice až na její hřbet. Tu a tam některé z peří „vykouklo“, jako by chtělo odměnit fotografa, který byl ukrytý opodál a stále čekal, až se dočká nějakého zajímavého počínání mezi mláďaty. Byl jsem spokojený. Samice na hnízdě byla velmi klidná a labuták, když neviděl v blízkosti žádného člověka, tak si plul opodál a jen hlídal okolí. Po skončení fotografování jsem vylézal z krytu a labuták se ihned dostavil a vyčkával, zda půjdu k hnízdu. Když jsem tak neučinil, zůstal v klidu.

Jsem pasákem u svatých kamenů

Zapomeňte, milí čtenáři, na hanlivý příděch slova „pasák“. Je to ve vši počestnosti, místo na břehu munického rybníka u tzv. svatých kamenů, kterým dávám přednost při mé procházce po hrázi.

A s kým komunikovat, když se nemáme více jak dva setkat? Tady mám posluchačů mnoho – kačic i kačerů. Zasednu na lavičku k vodě, volám káč! káč! A opravdu na toto mé primitivní volání plave ke mně pár – kačer s kačenou. Jak brzy zjišťuji, mají zde, blíže kamenného menhiru, své území. V krásném posezení s vlnitou, sluncem postříbřenou hladinou rybníka, vydávám krajíc chleba, odměnou pro kachní hlavičky důvěřivě hledící na mne. Kousky hážu každému zvlášť, aby se nepoprali.

Za chvíli hostina končí. Věřte, jak je těžké naznačit čekajícím očkám, že už nic snědku nemám. Kačer odplave na podestu menhiru, začne se upravovat, zobákem sahá dozadu k tukové žláze, a mastí si peří.

Pěkná přírodní scenérie hladí mou duši, poškozenou hrozbou koronaviru. Doporučuji, pokud to jde, opustit společenství lidí, podívat se do přírody; zjistíme, jak jsme s ní sbratřeni!

František Kvapil

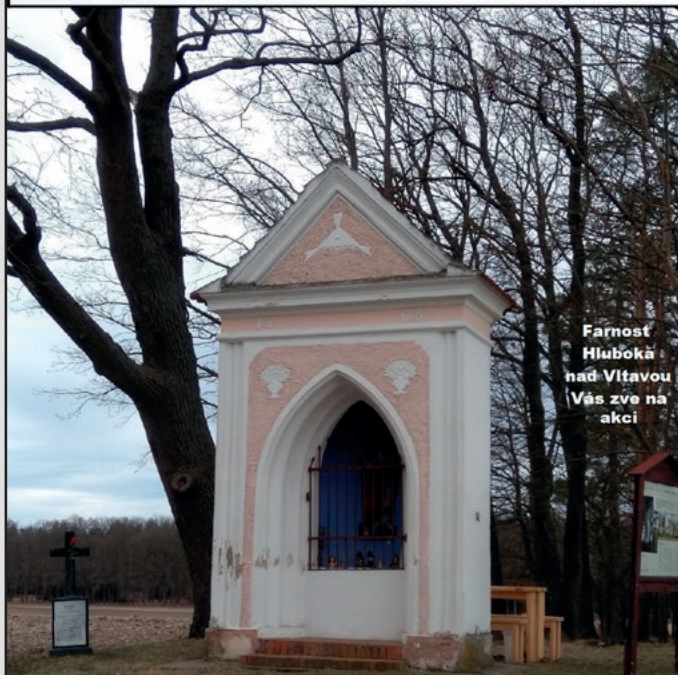
Cyklovýlet?

Prosíme o uveřejnění námětu na cyklovýlet na stránkách a ve Zpravodaji. S tím, že datum je nejistý – my jako farníci jej pojedeme společně, až to bude vhodné. Nyní takto mohou putovat rodiny a jednotlivci a třeba posílat i fotky ze svého putování – zda našli kostel či kapli.

Nyní mají možnost i pěší – dojít se stejně jako naši předci pomodlit ke sv. Šebestiánovi a sv. Rochovi o přímluvu a s prosbou o pomoc. Bohužel tu v okolí Hluboké nemáme sv. Korunu velkou a mocnou ochránkyni a přímluvkyni i v současném případě koronaviru.

Přeji krásný den – Alena Titzeová, info o výletě na tel. 702 148 782

neděle 26. dubna 2020 - 2. etapa - cyklo PUTOVÁNÍ ZA SVĚTICI 2020

Sraz 26.4. po nedělní mši v 10 hodin před kostelem sv. Jana Nepomuckého Hluboká nad Vltavou

Navštívíme kapli sv. Rocha u Munického rybníka, kaple sv. Anny a Nejsvětějšího srdce Páně v Česnovicích, kapli sv. Vojtěcha na rozcestí u Záluží, kostel sv. Václava Zlív, kapli Nejsvětější Trojice v Mydlovarech, kostel Zvěstování Panny Marie v Zahájí, kapli Panny Marie v Olešniku a kapli sv. Jana Nepomuckého v Municích.

Schwarzenberský spolek

Vážení a milí členové spolku!

Doufám, že se v dobrém zdraví vynacházíte i nadále!

12. března 2020 v 10:30 jsem Vám všem (skoro) odeslala e-mailovou zprávu a ve 14:00 hodin téhož dne nastal nouzový stav – tak tedy zůstáváme doma. Termín sázení stromčků v neděli 5. dubna 2020 odvoláváme.

Znamená to jen, že bude domluvený jiný den. Tentokrát jsme měli sázet doušky – třeba na nás počkají. Nebo budou jiné stromčky.

Na setkání 10. března už nás dost chybělo – už viselo ve vzduchu to „domácí vězení“. Přesto ještě byli přítomni Písečáci, Čimeličtí i členové z Příbrami a z Prachatic.

Je takový prapodivný čas, najednou skoro nic nemůžeme – ale jistě nás čeká spousta krásných jarních dnů. Z Vašich telefonátů je jasné, že se nenuďte, přebíráte rodinné fotografie, uklízíte, přesazujete pokojové květiny, konečně máte čas na čtení, anebo šijete roušky jako ta naše Jitka Maňhalová.

Měla jsem takový nápad – zeptat se na známých místech – co se děje, když jsou prázdná zámecká nádvoří: Vít Pávek na Třeboni lituje, že letošní „Amarylis, tentokrát ve světě kávy a čokolády“ se nebude konat – ale – že rekonstrukce zámeckého parku pokračuje a koncem května bude hotovo. Všechny Vás pozdravuje.

Martin Slaba na Hluboké pravil, že „život na zámku se nezastavil. Zimní úklid máme za sebou a zámek je připravený kdykoliv otevřít. Věnujeme se úklidu prostor, na které během hektických nekonečných sezon nezbyvá tolik času. Zahradníci nadále věnují péči parku a zahradám.

Pokračujeme v průzkumu a obnově podzemních systémů, které jsou klíčové pro dobrou kondici zámecké budovy a jejího okolí. Připravujeme podklady pro zásadní opravu historické vltavské vodárny a doufáme, že se nám podaří navzdory všem těžkostem s opravou začít ještě letos. Aktualizujeme průvodcovské texty a po mnoha letech nahráváme nová audia pro zahraniční návštěvníky. Jelikož Národní památkový ústav jako téma pro letošní rok vybral rod Valdštejnů, upravujeme tzv. Valdštejnské apartmá ve druhém patře, které bychom na konci léta vůbec poprvé chtěli zpřístupnit veřejnosti.

A samozřejmě šijeme roušky.“ Pak si vzpomněl na text, co připravovala jeho žena Markéta a celý si jej můžete ve zpravodaji přečíst. Je tady pro Vás – přehled co se děje na všech jihočeských hradech a zámcích. Oba dva Markéta i Martin také srdečně zdraví.

Další pozdrav je z Českého Krumlova od Martina Neudörfla. Přednášky na zámku budou pokračovat na podzim.

A ještě jeden pozdrav posílá

Emma Majerová

ROZVOZ STÁČENÉHO VÍNA K VÁM DOMŮ PO HLUBOKÉ ZDARMA

„Vinotéka U holek“ nabízí tato stáčená vína:

Chardonnay suché, Rulandské bílé polosuché, Sylvánské zelené polosuché, Tramín červený polosladký, Irsai Oliver polosladký, Merlot rosé polosladký, Merlot červený polosladký vše 80 Kč za jeden litr plus 5 Kč PET lahev a naše výtečné Portské Ruby 16% alk. 160 Kč za litr plus 5 Kč PET lahev. Stáčíme pouze do originálních PET lahví 1,5 litr a 2 litr. Prosíme používejte rukavice a roušky. Děkujeme. Objednávky volejte 607811499, 776286221, nebo pište do zpráv Ivana Divišová nebo Květa Navarová.

PRODEJ na adrese Fügnerova ulice 324 Hvězdáře Hluboká n/Vlt, nebo ROZVOZ po Hluboké zdarma až k Vám domů.

Děkujeme a všem přejeme klidné dny plné zdravíčka.

JARNÍ VÝPRODEJ Začínáme v dubnu!

NYNÍ NEJLEVNĚJŠÍ Z CELÉHO ROKU

• **EKOBRİKETY** - několik druhů

• **PELETY** - několik druhů

Nejlevnější, čerstvá

• **MULCOVACÍ KURA**

DOPRAVÍME AŽ K VÁM DOMŮ!

ČISTÉ TEPLLO PRO VÁS DOMOV

EKOPALIVO

www.ekopalivo.cz

Prodejna: Briketárna Větrní u Č.K.
Mobil: +420 734 768 420
E-mail: prodejnavetvni@ekopalivo.cz

Prodejna: Č. Budějovice, Na Dl. Louce
Mobil: + 420 777 917 714
E-mail: prodejnacb@ekopalivo.cz

V muzeu jako doma! Národní zemědělské muzeum připravilo pro veřejnost program online

Pracovníci muzea přichystali projekt, který má po dobu zavření poboček muzea sloužit veřejnosti ke zpestření pobytu doma. V nadcházejících dnech tak zájemci na webu nzm.cz a sociálních sítích Facebook, YouTube, Instagram a Twitter naleznou zajímavý obsah, jako jsou například online výstavy, vědomostní kvízy, originální recepty z kurzů Uvařeno v muzeu, zajímavá výročí, publikace ke stažení zdarma či krátká videa o sbírkových předmětech a expozicích.

Muzeum se takto snaží nahradit svou službu veřejnosti, na své si zde přijdou všechny generace – děti a mládež, dospělí i senioři. Na stránkách nzm.cz bude k dispozici řada zajímavých témat a tipů a zábavy. Projekt bude postupně spouštěn od středy 25. března a nese název V muzeu jako doma. „Snažili jsme se rychle reagovat na nastalou situaci a všichni kolegové spojili síly, abychom veřejnosti poskytli co nejvíce podnětných informací. Je to malý příspěvek k tomu, jak zpříjemnit lidem pobyt v domácím prostředí – když nemohou oni na návštěvu k nám, mohou si nás pozvat k sobě domů,“ říká generální ředitel Národního zemědělského muzea Milan Jan Půček.

Jako první bude veřejnosti zpřístupněn cyklus fotografií českého zemědělství, který pro muzeum vytvořil Jindřich Štreit a jenž je součástí výstavy Jindřich Štreit a Cykly. Následovat také online výstava souboru vzácných obrazů ze Šrobárovy sbírky, kterou tvoří 153 děl starých mistrů a evropských malířů 19. století.

Pro zábavu a vzdělávání nejen dětí poslouží vědomostní kvízy

a publikace zdarma ke stažení, jako je zejména soubor sedmi Obrázkových statistik z jednotlivých oborů zemědělství – Rybářství, Lesnictví, Myslivost, Zemědělství, Voda Půda a Potraviny. Prohlédnout si lze také některé ze vzácných svazků kačinské Chotkovské knihovny.

Praktické využití nabízí recepty z populárních kuchařských kurzů Uvařeno v muzeu, které připravili členové Asociace kuchařů a cukrářů ČR, a to včetně cukrářských receptů pro děti.

Všechny zrušené akce pro veřejnost se muzeum pokusí nahradit alespoň tematicky souvisejícími zajímavostmi či tipy. Místo oblíbeného Bylinkového dne, který se měl konat 18. dubna, muzeum nabídne alespoň Bylinkový týden – online tipy a rady od bylinkářů a vědců z resortních výzkumných ústavů.

V příštích týdnech kurátoři muzea chystají též krátké videoprohlídky jednotlivých expozic či nově instalovaných výstav. Návštěvníci tak budou mít možnost zamířit na jednotlivé pobočky – zámky Kačina a Ohrada, do nově rekonstruovaných Valtic či muzea zemědělské techniky v Čáslavi. Muzejní lektori připravují krátká videa o vzácných exponátech, kurátoři zprostředkují dětem, jak vypadá práce muzeologů a jak probíhá záchrana a restaurování například vzácných fotografií.

Návštěvníci stránek mají také možnost poslechnout si řadu odborných přednášek či prezentací z předešlých akcí.

<https://www.nzm.cz/>

Mgr. Jitka Taussiková, tisková mluvčí

Výstava Lidé v lese

Na začátku sezóny 2020 nabídne návštěvníkům muzeum Lesnictví, myslivosti a rybářství na loveckém zámku Ohrada výstavu Lidé v lese. Lze si pod tím představit cokoliv. Výstava však divákovi představí na dobových fotografiích jak samotnou práci v lese, která je velmi rozmanitá, ale zároveň náročná, tak i pobyt v lese při volnočasových aktivitách. Les nabízí mnoho možností, funkcí, které lidé neustále využívají, i když postupem času různými či jinými prostředky. Díky fotografiím si tak můžeme uvědomit

kontinuitu a vliv lesa i na současný život. Kromě fotografií budou moci návštěvníci muzea shlédnout i unikátní sbírkový předmět motorový odvětvovač RINCO a projít si jeho historii.

Výstava potrvá na Loveckém zámku Ohrada od 1. 4. do 30. 7. 2020

(Vzhledem k situaci a omezením vzhledem ke karanténě v ČR, hledejte aktuální info o otevírací době muzea)

KULTURA NENÍ?! Ale je!

Z důvodů nařízení Bezpečnostní rady státu jsou Alšova jihočeská galerie, zámek Hluboká, KC Panorama, zoo Hluboká a další subjekty v celé republice až do odvolání uzavřeny.

Je to nepříjemné, možná i smutné.

Na druhou stranu nemá smysl se trápit. Kulturních akcí se jistě zase dočkáme, a budeme moci svou pilnější návštěvností divadlům, muzeím, kinům a dalším institucím vrátit ztráty morální i finanční. Už dnes diváci, kteří měli zaplacené divadelní vstupenky či koncerty z 80 % nechtějí vrátit vstupné.

Naopak využijme inspiraci a darovaný čas k tomu, abychom sáhli po knize. Můžeme využít možnosti sledování mnoha koncertů, divadel, v televizi a na webu zveřejňovaných velmi kvalitních kulturních událostí. Umělci hrají na jevištích prázdných divadel či koncertních síní – pro nás! – a my to můžeme sledovat v televizi, na internetu...

Měli bychom si vážit semknutí a vzájemné podpory, která se opět v krizi objevila mezi lidmi.

Naslouchejme hlasu moudrých lidí, kteří v této době mají co říct. Psychiatr Cyril Höschl, skuteční odborníci, lékaři epidemiologové, imunologové a jiné osobnosti například na internetové televizi DVTV,

nebo v České televizi, poslouchajte Rozhlas Dvojku... Nenechte se strhnout bulvárními výkřiky, plácáním nesmyslů a strašením obvyklým pro pokleslé periodiky a weby.

Čtete kvalitní knihy a časopisy.

Zachovejte klidnou mysl. Možná právě proto jsme získali čas na kultivaci svého myšlení.

Jak říká psychiatr Cyril Höschl: Je důležité vyhledávat a vnímat lidi, kteří mě mohou „infikovat“ pozitivním myšlením a nepropadat katastrofickým náladám. Důležité není v tuto chvíli to, co se nám děje, ale spíš to, jak to čteme. Když se naučíme svůj život v jakékoli situaci číst pozitivně, vidět na něm spíš to lepší než to horší, tak se tím sami činíme šťastnějšími. Zkoušejme to!

A navíc: O důvěře je třeba nejen mluvit před televizními kamerami, ale je třeba průběžně chovat se tak, abychom mohli důvěřovat. Z tohoto úhlu pohledu vnímejte i naše politické představitele.

Byl nám darován čas zkulturnit svoji bytost.

Na kino, divadlo či na koncert se těšte! Vsadím boty, že si po té vynucené pauze budeme kultury o hodně víc vážit.

Hlubocký půst a Velikonoce s nečekanou pandemií

Křesťané v tyto dny prožívají dobu postní, která je časem přípravy na Velikonoce. Jak to probíhá?

Toto čtyřicetidenní období se snažíme žít více než jindy modlitbou, sebereflexí, ale také skutky lásky. Smyslem toho úsilí je zastavit se a zaměřit se na toho, který nám dává životní směr. Tím je samotný Bůh, který lidstvo vykoupil smrtí svého Syna Ježíše Krista na kříži. O Velikonocích slavíme jeho zmrtvýchvstání.

Jak to prožíváte dnes, kdy se šíří nakažlivá nemoc a Bůh jakoby nic nedělá?

Mnoho lidí se na Boha zlobí nebo Jeho existenci odmítá, protože dopouští zlo, například pandemii s dalekosáhlými následky pro náš osobní život i pro naši ekonomiku. Vychází z toho, že Bůh je původcem zla. Snažím se lidem vysvětlit, že On není původcem zla, ale zlo, které již v tomto světě je, pouze dopouští a se světem trpí. On samozřejmě má moc zlo ukončit, ale to by musel zabít všechny lidi, které svým chováním nesou na tomto zlu spoluodpovědnost. Znamenalo by to například, že by musel zabít nás, protože svým chováním ničíme tento svět a další generace díky našemu chování budou prožívat zlo.

Jak můžete ale říkat, že Bůh je všemohoucí?

Jeho všemohoucnost spočívá v tom, že to neudělá, ale trpí s námi a těm, kteří Mu otevrou svá srdce zlo v jejich osobním životě promění v dobro. Nikomu se nevnučuje. Je to samozřejmě otázky víry, ale na druhou stranu je tu řada znamení, které toto šířící se dobro paralelně k šířící se pandemií potvrzují.

Jak to myslíte?

Realita dnešních dní, které jsou prostoupeny skutečností ohrožující pandemii, se na první pohled může zdát, že přináší jen samá negativa. Ale pravdou je, že právě v této situaci vyplývá napovrch sounáležitost, obětavost a solidarita celé naší české společnosti. V této době, kdy by se dalo mluvit o tom, že se nacházíme v černočerné tmě, však září obrovské množství světél. Čím více se lidé přestanou soustředit na Zlo a otevrou se Dobru, a teď bez ohledu na to, zda v tom poznávají Boha či nikoli, tím více září naděje v tomto světě. My tomu říkáme, že se přiblížilo Boží království. Je nádherné vidět, jak mnozí lidé se vzdávají svého pohodlí a sobectví pro dobro svých bližních i těch, které vůbec neznají. Zde jen několik příkladů: zdravotníci se denně nasazují pro zdraví nemocných pacientů; lékárníci obětavě slouží potřebným; učitelé se snaží doprovázet své děti na dálku, aby nikdo nezůstal pozadu; řidiči kurýrních služeb a pošťáci dělají přesčasy a řidiči kamionů stráví mnoho dní na samotě svého kamionu na cestách, aby nám dopravili potřebné zboží; lidé velmi ochotně šijí roušky anebo nakupují seniorům; jiní zase telefonují těm, kteří jsou uzavřeni na svých pokojích v domově důchodců; bezpečnostní složky jsou k dispozici, aby nás chránily; úředníci a představitelé státu a obcí, jakkoli je někteří velice kritizují, dělají přesčasy, aby naše země neskončila ve stavu Itálie; křesťané se navíc modlí; kněží denně stojí před Boží tváří a přimlouvají se za lid a slouží lidem. Patří nám všem velký dík.

Co děláte konkrétně Vy?

Dělám, co umím a k čemu jsem byl Bohem povolán. Třávím tyto týdny 4 až 5 hodin v kostele a modlím se. Protože máme v kostele kameru a jsme schopni vysílat do světa, nabízím lidem jakousi křesťanskou duchovní oázu, kde mohou načerpat síly. Ráno v 8 hodin začínám modlitbou breviáře, kterou se kněží modlí povinně. V 16 hodin se modlím Hodinku Božího milosrdenství a od 17 hodin sloužím mši svatou s delším kázáním. Někdy se někdo objeví za mříží a vidí faráře, jak v prázdném kostele nadšeně káže a musí si říct, že je to pěkný blázen. Ve 20 hodin je vždy nějaká delší večerní modlitba. Modlím se za všechny lidi, které jsem vyjmenoval, ale také lidi nemohoucí, seniory, aby měli trpělivost a přišli se nestrachovali; též za

podnikatele, aby toto období přečkali a z něho vyšli silnější než předtím. Díky skvělým lidem to vysílání funguje a dokonce se mše svaté a večerní modlitby nahrávají k pozdějšímu shlédnutí. Kromě toho mám svou práci ředitele Pastoračního střediska při Biskupství českobudějovickém a předsedy Spolku Most – České Budějovice. Ta se pandemií nezastavila, ale proměnila ve virtuální nabídku, kterou připravujeme. Minulý víkend jsme tak nahráli pásma písniček a vyprávění pro domovy důchodců, kam v létě a o vánocích jezdíme hrát. Připravujeme diecézní setkání mládeže, které se již od roku 1991 koná v sobotu před Květnou nedělí a tentokrát bude virtuální.

Máte nějaké slovo na závěr?

Celá společnost jakoby se probudila, dochází k proměně hodnot. A to právě takových, že přestáváme hledět jen na vlastní já a začínáme vidět zejména ty druhé. V tom všem se také velmi připodobňujeme právě Pánu Ježíši, který se obětoval a dal svůj život za nás. Mám za to, že tato doba je dobou postní pro celou společnost bez ohledu na vyznání a duchovní hodnoty. Je to doba, která také přinese své plody v podobě vzkříšení a nového života pro všechny. Právě to slavíme o Velikonocích. Jednou pandemii skončí. Kéž to, co v nás vyvolala za dobro, zůstane v nás zakotveno navždy, abychom se nevraceli k starému životu, ale povstali k novému životu.

Jak se Vám žije v době pandemii na Hluboké?

V těchto chvílích jsem obzvláště vděčný za to, že jsem z tohoto národa vyšel a mohu mezi tak skvělými lidmi žít na Hluboké. Vidím tolik sounáležitosti. Lidé si tolik pomáhají. Pan starosta se skvěle stará. Jsem hrdý Hluhočák!

Děkujeme za rozhovor hlubockému faráři, Otci Tomasi van Zavelovi.

Kostel sv. Jana Nepomuckého | Hluboká nad Vltavou

DENNÍ VIRTUÁLNÍ DUCHOVNÍ PROGRAM VE STAVU NOUZE

YouTube „Kostel Hluboká živý přenos“

NEDĚLE
9.00 Mše sv. | 20.00 Modlitba Růžence

PONĚLÍ – PÁTEK
8.00 Modlitba breviáře
16.00 Hodinka Božího milosrdenství | 17.00 Mše sv.

20.00
Pondělí: vedená Adorace NSO
Úterý: modlitba v duchu Taizé
Středa: modlitba Křížové cesty
Čtvrtek: modlitba Růžence
Pátek: Večer chval a uctívání

Jihočeská Zimní halová liga – sezóna 2019/2020

V rámci zimní přípravy se starší přípravek zapojila do Jihočeské Zimní Halové Ligy. Odehrála 17 těžkých zápasů se soupeři, které v soutěži nepotkává. Trenérům se podařilo do zápasů zapojit postupně všechny hráče starší přípravek a několik hráčů mladší přípravek. Všichni zaslouží pochvalu za přístup, fotbalovost a nasazení. V závěrečném hodnocení se dva naši hráči dostali mezi 5 nejlepších střelců celé soutěže.

SOKOL

Uzavření Sokolovny a omezení tréninků

na základě vzniklé situace s koronavirem byla uzavřena od 13. 3. 2020 Sokolovna všem mládežnickým oddílům a veřejnosti, a to do odvolání. Zároveň baseballový klub pozastavuje veškerou oficiální tréninkovou činnost až do odvolání.

Hluboká Baseball & Softball Club

Turnaj

Ještě před vyhlášením nouzového stavu uspořádal hlubocký baseball turnaj pro U9, U11 a kroužky při základních školách. Celkem 35 hráčů bylo rozděleno do třech týmů a každý z nich odehrál 3 zápasy.

Rekonstrukce

Baseballový areál v Hluboké nad Vltavou se každým dnem rozrůstá... 6 pálkařských klecí, z toho dvě kryté v hale, nový padding na plotech, zázemí pro zapisovatele a mnoho dalších věcí. Tohle všechno brzy najdete v nově zrekonstruovaném baseballovém areálu na Hluboké.

Zrekonstruovaná baseballová hřiště v Hluboké pokřtí All Star Game

Letošní 20. červen se natrvalo zapíše do dějin hlubockého baseballu. Na tento den totiž hlubockí Sokolové plánují slavnostní otevření čtveřice svých hřišť, které v současné době procházejí rozsáhlou rekonstrukcí. Na hlavní, nově upravenou, odvodněnou a zatravněnou plochu navíc vyběhnou jako první nejlepší tuzemští hráči tohoto původem anglického a Amerikou proslaveného sportu.

„Poprvé v historii zde přivítáme mužskou baseballovou reprezentaci, která sehraje All Star Game proti výběru extraligy. Zároveň ve stejném termínu bude probíhat Český baseballový pohár jedenáctiletých hráčů. Odhadujeme, že na čtveřici zmodernizovaných hřišť se setká najednou okolo 400 hráčů různých věkových kategorií. Bude to skutečný svátek baseballu v městském sportovním relaxačním areálu,“ uvedl předseda Baseball and Softball Clubu Hluboká nad Vltavou David Šťastný.

Slavnostní otevření nově zrekonstruovaných baseballových hřišť se zúčastní hejtmanka Jihočeského kraje Ivana Stráská a hlubocký starosta, senátor Tomáš Jirsa.

Investice za více než 15 milionů

Rekonstrukce hřišť s celkovými náklady více než 15 milionů korun začala loni v říjnu a nyní je v plném proudu. Po téměř pěti letech marné snahy se klubu, který loni oslavil čtvrtstoletí své existence, podařilo získat dotaci ve výši 7,5 milionu korun ze zdrojů Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) ČR. Další osm milionů korun přidalo ze svého rozpočtu město Hluboká nad Vltavou. Nutná modernizace hracích ploch a jejich zázemí tak mohla konečně začít.

„Stavební práce probíhají vcelku plynule, k čemuž přispěla letošní mírná zima. Po jejich dokončení začátkem dubna budou všechna čtyři hřiště nově vybavena závlahou a aktivní drenáží. Budují se nové střídačky, ploty a hlavně prvky pro zvýšení bezpečnosti na hřišti. K dispozici bude několik nových pálkařských klecí z toho jedna krytá, aby trénink mohl probíhat naplno

i v zimních měsících,“ poznamenal Šťastný.

Baseball and softball Club, hrající soutěže pod značkou Sokol Hluboká, byl založen místními mladými nadšenci v roce 1994 a v současné době má zhruba 230 členů. Podle svého předsedy má stejně jako další aktivity ve stále se rozvíjícím hlubockém sportovním relaxačním areálu obrovskou podporu města.

Sport pro všechny

„Je štěstím nejen sportovců, ale všech obyvatel Hluboké nad Vltavou, že město podporuje sportovní aktivity bez rozdílu. Věk, ani sportovní výkonnost, zde nehraje žádnou roli. Už ze samotného názvu areálu vyplývá, že je určen všem a každý si zde najde své. Především díky tomu se areál těší také významné podpoře Jihočeského kraje,“ konstatoval sportovní ředitel baseball klubu Martin Mužík.

Hlubocký areál, který je jedním z nejkompaktnějších sportovních relaxačních areálů v České republice, navštíví ročně přes 100 tisíc návštěvníků. Své místo si zde najdou všechny věkové skupiny od dětí po seniory, stejně jako rekreační či aktivní sportovci. Od roku 2017 zde funguje unikátní workoutové hřiště, které je jedním z prvních v Evropě sloužících nejen zdravým lidem, ale také vozíčkářům. Jeho výstavba byla dalším krokem města vedoucím k naplnění vize „Hluboká bez bariér“. Jejím cílem je celé město, ležící ve velmi členitém terénu, zpřístupnit hendikepovaným návštěvníkům.

V areálu u Vltavy je k dispozici mimo jiné také půjčovna sportovního vybavení, nabízející široké spektrum sportovních pomůcek. Od míčů pálek a herních setů přes koloběžky, elektrokola, motorové skútry či elektronické longboardy po mořské kajaky, paddleboardy a motorové čluny. Areál zahrnuje sportoviště pro baseball a softball, basketbal, plážový volejbal, petanque, stolní tenis, golf, adventure golf, badminton a mnoho dalších sportovních disciplín. Za návštěvu určitě stojí Adrenalin park nebo Dětský svět.

Převzato: MAKA ALEXA, Budějcká drbna, 10. března 2020

NIKARAGUA, DOUTNÍKY A TO DALŠÍ...

Nikaragua, jeden z nejhudších států Latinské Ameriky, nacházející se mezi Karibikem a Pacifikem. V čele prezident s diktátorskými sklony – Daniel Ortega. To jsou asi první dvě věci, které se člověku při myšlence na toto turisticky zřídka vyhledávané místo vybaví. Pokud budete v Čechách hledat na nějakém výrobku značku Made in Nicaragua, pravděpodobně jich najdete jen hrstku – a jeden z nich bude doutník...

A to byl také účel cesty do této země, kam jsme se vydali spolu s několika kamarády. Dostali jsme totiž nabídku zúčastnit se tzv. Perdomo Tour, což je obdoba školních výletů – exkurzí, kdy jste seznámeni například s výrobou salámů, cihel atd. Tento výlet byl však určen pro již odrostlé kluky a jednalo o výrobu doutníku u jednoho z nejznámějších světových producentů doutníků. Značka Perdomo vznikla před necelými třiceti lety a jejím zakladatelem byl Nick Perdomo.

Nick pochází z rodiny kubánských emigrantů, kteří se usídlili na Floridě – v Miami. Původním povoláním koordinátor letového provozu měl blízko k doutníkům, ostatně jako většina Kubánců. Nejprve rozjel malou firmu na obchod s doutníky a poté začal i s výrobou. Pro výrobu je velmi důležité mít materiál – listy tabáku. Podobně jako u výroby vína hrozny. Buď můžete nakupovat od pěstitelů, s tím, že často nevíte, jakou kvalitu dostanete. Nebo jít cestou složitější a pracnější, a rostlinu – Tabák virginický (*Nicotiana tabacum*), pěstovat sám. Nick se vydal druhou cestou a nejlepší podmínky pro svoje podnikání našel v Nikarague v okolí městečka Estelí. Měl štěstí na spolupracovníky, kterými byli hlavně bývalí emigranti z Kuby, ti měli velké know how, a to byli schopní přenést do tamních podmínek. Začínali nejprve na malém kousku půdy a postupně se rozvíjeli až do dnešních rozměrů, kdy si veškerou produkci

tabáku na výrobu doutníků (kromě krycího listu Connecticut) dokáží pokrýt z vlastní pěstíelské produkce.

Tabákový průmysl přinesl do země jak kapitál, tak i pracovní příležitost pro místní obyvatele. Z hlavního města Managua vedla do 180 km vzdáleného Estelí ještě před 30 lety prашná cesta plná výmolů a přesun trval 7-8 hodin. Dnes tam vede asfaltová silnice, za kterou bychom se nemuseli stydět ani u nás a přesun se zkrátil na třetinu. K tomu přibýly školy, nemocnice, obchody... Továrna má nyní 4 tisíce zaměstnanců a je tak největším zaměstnavatelem v kraji.

Ale zpět na začátek naší exkurze. Po přesunu do Estelí nás přivítal viceprezident firmy Artur Kemper a také s námi trávil většinu času. Začali jsme přímo v továrně s prezentací pěstíelské strategie firmy. V Nikarague je půl roku sucha a půl roku deštivé počasí. Možná nelogicky je pěstování tabáku soustředěno do období sucha. Má to ale jednu velkou výhodu. Celou exkurzi jsme poslouchali, jak je důležité mít list tabáku standardizované kvality – jeden jako druhý. A to jde jen za podmínek, kdy růst rostliny můžete ovlivňovat. Při období sucha můžete přesně dávkovat množství vody, které se k rostlině dostane, včetně podpůrných (hnojiva) nebo obranných (pesticidy, herbicidy) látek.

Nejprve je semínko velikosti máku zasazeno do malých kontejnerů naplněných substrátem, který si firma sama vyvinula pro potřeby tabák. Nesmí být moc hutný, ale ani příliš výživný, prostě tak akorát aby si rostlinka mohla vytvořit kvalitní kořenový systém. Když má rostlinka cca 5 cm, je přesazována do půdy na tabákových plantážích. I u půdy se snaží firma o standardizaci a proto je na plantáži několik sond, které shromažďují údaje jako je pH, vlhkost, obsah dusíkatých látek, minerálů a další, celkem 20

hodnot, které by měly být mezi jednotlivými částmi plantáže stejné. Mimochodem jednotlivé úseky plantáže se nazývají „lot“ a listy z tabáku mezi jednotlivými loty se nikdy nemíchají. Mají svůj list o původu a s tím jdou celým procesem až k finálnímu produktu – doutníku.

Sazenice jsou poté pravidelně zalévány a půda okolo nich kypřena – s pomocí mechanizace nebo historickým, ale pro rostliny velice šetrným způsobem. Když rostlina začne naplno růst, místní na ni začnou rozlišovat několik pater listů. Listy, které jsou nejbližší zemi, se nazývají Volado a jelikož jsou ve styku se zemí, jsou jako první otrhány a ponechány na zemi. Další patro obsahuje listy s názvem Seco. Jde o jemné listy největších rozměrů. Poté jsou dvě vrstvy listů s názvem Viso a na vrcholu rostliny jsou listy s názvem Ligero. Tato vrstva má největší přísun slunečního svitu a tak jsou listy nejmenší, nejsilnější a mají nejvyšší obsah nikotinu. V každém doutníku musím být jednotlivé vrstvy zastoupeny ve stejném poměru a tím pádem vždy přebývají listy Viso. Jedním z možných východisek je pěstování tabákových hybridů - rostlin, které mají jednotlivá patra listů obsažena ve stejném poměru.

Tabák dorůstá do maximálních rozměrů okolo šedesátého dne po vysazení a také v této fázi začíná sklizeň – trhání listů. To se děje od nejnižší vrstvy – Seco, přes Viso až po Ligero. Mezi sklizní jednotlivých vrstev je vždy rozestup několika dnů, kdy je rostlina zavlažována a ještě dochází k dorůstání vyšších pater listů. Po otrhání rostliny je tato buď vytržena ze země a stvol zapracován před další výsadbou jako hnojivo, nebo je ponechána vrcholová část z rostliny s květy a rostlina je použita na semeno.

První cesta listů tabáku vede do rozsáhlých stodol, které se nacházejí přímo na plantáži a kde začíná proces sušení listu. Sklizený list

obsahuje 75-90% vody. Doutníkové tabáky se suší na rozdíl od cigaretových ve tmě. Sušení nesmí probíhat ani moc pomalu, ani moc rychle. Tabákový list si musí po celou dobu zpracování uchovat pružnost. Pokud je ve stodolách vlhkosti moc, otevřou se větrací otvory. Pokud to nestačí, rozdělají se pod listy malé ohničky. Když dosáhne list určitého stupně vlhkosti, přesouvá se z plantáže do areálu továrny a začíná proces fermentace. Při ní se obsah nikotinu v listech snižuje, protože je vázán na kyselinu jablečnou a citrónovou, kterých při fermentaci ubývá. Listy jsou skládány na sebe ve snopcích po 50 kusech do balíku, jehož středem prochází trubka. V té se měří teplota „jádra“ a ta se každý den zapisuje. Balík, který obsahuje několik tisíc snopců (každý snopce má 50 listů) se musí v průběhu fermentace přibližně 20 krát přeskládat, s tím že okrajové snopce jdou do středu balíku a naopak. Výsledkem je rovnoměrný proces fermentace ve všech listech a tím pádem již dříve uvedena standardizace listů.

Po fermentaci se tabákové listy balí a jsou ukládány do regálů v budově, kde je udržována stálá vlhkost a zde mohou být listy uloženy i několik let. Firma je tak předzásobena, a pokud by došlo k výpadku produkce například z důvodů klimatických karambolů, mají z čeho vyrábět.

Po skladování se listy opět vybalují a dochází k jejich třídění – podle velikost (malé, střední a velké) a podle kvality (například potrhány list) a podle barvy (světlá, střední, tmavá) do několika kategorií. V této fázi se z listu vytrhává tzv. hlavní žíla, která prochází středem listu. Některé listy budu použít jako náplň doutníku (tzv. filler), další jako vázací listy (binder) a nejlepší listy jako listy krycí (wrapper). Po této kontrole kvality se doutníky dostávají konečně na stůl baličům doutníků. V hale, kde se doutníky balí je přes 110 stolů, u kterého vždy sedí dva, většinu v páru muž-žena. Jeden z baličů pomocí speciálního manévru zabalí tři listy (seco, viso, ligero) do vázacího listu, který lehce zalepí pektinem a umístí do speciální formy, která odpovídá výsledné velikosti doutníku. Velikostí doutníku rozlišujeme několik desítek a podle velikosti doutníku se použijí různé velikosti listů (viz třídění listů). Poté je doutník ve formě vystaven lisování, které zabere půl hodiny. Po této fázi se doutník podrobí zkoušce průchodnosti vzduchu. Kdyby byl doutník příliš utažený, nehořel by. Kdyby byl utažený málo, hořel by nepravdělně. Pokud doutník neprojde touto zkouškou, je rozebrán a ubalen znovu. Když zkouškou projde, dostává se zpět na baličský stůl, kde ho druhý z páru zabalí do listu krycího, zkrátí ho na potřebnou délku a doutník je hotový. Krycí listy se potom rozdělují podle barvy na 3 základní typy – Connecticut (nejsvětější), Sun grown (střední) a Maduro (nejtmavší). Obecně by mělo platit

pravidlo, že čím světlejší je list, tím slabší chuť a čím tmavší krycí list, tím sladší a plnější chuť.

Nastává další kontrola kvality, kde jsou hodnoceny estetické nedostatky a případně hluchá, měkká místa bez tabáku v průběhu celého doutníku. V této fázi má doutník stále vyšší vlhkost a nelze ho tedy zabalit do krabice. Mimochodem krabice na doutníky si firma vyrábí také sama v nespočetné variaci velikostí, barev a případně i ve formě zakázkové výroby. Když doutník dosáhne cca 12% vlhkosti, je opatřen papírovým prstýnkem, který je určitou formou viněty udávající typ a velikost doutníku. Tento prstýnek byl dříve určen hlavně k tomu, aby vlhkost z prstů při kouření nepronikala do krycího listu, měl by se tedy sundat až když se k němu „prokouříte“. Poté je doutník zabalen do celofánového obalu a vložen do krabice. Ještě poslední kontrola kvality, aby doutníky nebyly poškozeny a umístění v krabici bylo perfektní a je hotovo.

Věřili byste, že od semínka až po zabalení doutníku do krabice napočítali u Perdoma celkem 3046 kroků? Kroky, které nelze přeskocit, nelze obejít, a každý musí být perfektní. Protože když uděláte chybu na začátku, dobrý doutník už nikdy nezískáte. A když máte kvalitní listy, ale doutník dobře nehoří, je to také špatně a ztratíte zákazníka...

Do Nikaraguy jsem odjížděl jako kuřák doutníků – začátečník. Pár doutníků jsem do té doby vyzkoušel, ale větší zkušenosti mi chyběly. Po návratu musím uznat, že „doutníkářství“ je větší věda než jsem si myslel. Samotná výroba doutníku, jeho uchování před vlastní spotřebou, příprava před kouřením (uštípnutí nebo seříznutí špičky), zapálení doutníku (nikdy ne benzinovým zapalovačem) i samotné kouření dává tomuto „zlozvyku“ punc něčeho

speciálního, kvalitního, společenského, klidného, pozitivního... něčeho co nám v dnešní době trochu chybí. A když se na doutník sejdete s přáteli a dopřejete si skleničku něčeho dobrého, věřte, že na podobné chvíle budete rádi vzpomínat.

P.S. Po návratu mě doma čekalo krásné uvítání v podobě obrázku od sedmileté dcery Stelly

MUDr. Vojtěch Kurfirst, Ph.D.

